



ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

**ΓΡΑΦΕΙΟΝ**

9. Ἔδος Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-  
τείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,  
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

**ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ**

Γεωργίου Ὁρέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ  
εἰκόνων, μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπον, (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey*:  
ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μετάφρασις Ἰωάν. Καλαϊσάκη, (συνέχ.)  
Οὐίλλημ Κόλλιερ: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπανδοῦ, (συνέχ.)  
ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑΝ, διήγημα κατὰ τὸ γαλλικόν, (τέλος).

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ  
προσληρωθείς**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50  
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.  
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.



Ἡ Ἀντωνία προσεπίθει γονυκλινῆς νὰ τὴν παρηγορήσῃ. (Σελίς 209).



Παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν ἀπὸ 1<sup>ης</sup> παρ. Νοεμβρίου λήξασαν συνδρομὴν των ἢ ἀποστείλωσιν αὐτήν.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

## ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Ἄλλὰ δὲν ἐνόησε· διότι ἡ εἰδησις περὶ τοῦ νυκτερινοῦ δυστυχήματος δὲν εἶχε φθάσῃ μέχρι τοῦ πύργου. Οἱ ὀλίγοι θεράποντες δὲν κατέβαινον εἰς τὴν πολίχνην, αἱ ἐπαύλειες ἦσαν μακράν, καὶ μόνη ἡ Τριανταφυλλιά ἤρχετο ἔξωθεν. Ἄλλ' ἡ δύστηνος κόρη δὲν ἔμελλε πλέον νὰ φαιδρῆν διὰ τοῦ ἄσματος τῆς τὰ ψυχρὰ καὶ σιωπηλὰ τεῖχη τῆς γηραιᾶς ταύτης κατοικίας. Ἡ Ἀντωνία, ἥτις, ὡς ἐνθυμείσθε, εἶχε παραγγείλῃ εἰς τὴν μικρὰν νὰ μὴ μεῖνῃ πολὺ ἄργά εἰς τὸν χορὸν, βλέπουσα ὅτι ἡ κόρη δὲν ἤλθε τὴν ὠρισμένην ὥραν, ἐμειδίασε καὶ εἶπεν:

— Ὡς φαίνεται θὰ ἐλησμόνησε τὴν ὑπόσχασίν τῆς ἡ Τριανταφυλλίτσα καὶ ἔμεινε πολὺ ἄργά εἰς τὸν χορὸν, δι' αὐτὸ ἤργησε νὰ ἔξυπνήσῃ.

Ἐν τῷ σταθμῷ ὁ Ῥοβέρτος οὐδόλως παρατηρήσας ὅτι προσεῖχον εἰς αὐτὸν οἱ πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ σταθμοῦ περιπολοῦντες χωροφύλακες, ἐπήδησεν ἀπὸ τοῦ δίφρου, κατεβίβασε τὸν ὀδοιπορικὸν σάκκον τοῦ ἱλάρχου, ὅστις ἐπήδησε καὶ αὐτός, καὶ ἄρ' οὐ ἔδωκε τὸν ἵππον εἰς τινὰ ὑπάλληλον νὰ τον φυλάττῃ, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ σταθμοῦ. Τότε οἱ χωροφύλακες ἐξῆλθον καὶ περιεφέροντο ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας, καὶ ἐφαίνοντο ἔτοιμοι νὰ συλλάβωσι τὸν Ῥοβέρτον ἐὰν ἀπεπειράτο νὰ φύγῃ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου.

Ἀπελθόντος τοῦ ἱλάρχου, ἀνέβη πάλιν ὁ Ῥοβέρτος εἰς τὸν δίφρον του καὶ ἐπανήρχετο εἰς τὸν πύργον περιλυπὸς καὶ κατηφής. Οὐδὲ αὐτὸς ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὴν αἰτίαν τῆς λύπης του. Ἄλλ' αἱ ἐντυπώσεις τοῦ Ῥοβέρτου ἦσαν πρόσκαιροι, διότι ἡ τραχεῖα αὐτοῦ φύσις ἀντιδρῶσα ἐφυγάδευεν αὐτάς. Ὄθεν ἡ κατῆφεια παρήλθε καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του. Ἴνα δὲ ἀποφύγῃ τὸ πυκνὸν πλῆθος, δὲν ἐπανῆλθε διὰ τοῦ κέντρου τῆς πολίχνης, ἀλλὰ διὰ τῆς λεωφόρου τῆς περικυκλώσεως τῆς πολίχνης, ἥτις ἦτο καὶ ὁ περίπατος τῶν κατοίκων. Τὴν ὥραν δ' ἐκείνην ἦτο ἔρημος.

Ὅτε δ' ἔφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς πολίχνης, καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ἀνέλθῃ τὸν γήλοπον ἐφ' οὐ ἔκειτο ὁ πύργος Κλαιρεφόν, διῆλθε πρὸ τινος καπηλείου καὶ ἔξωθεν αὐτοῦ εἶδε συνηγμένους ἐργατικούς τινὰς ἀνθρώπους ἀκρωμένους τοῦ Τρεχανέμη, ὅστις ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν καθήμενος οἰνοβαρῆς καὶ ἐλεεινός, ἐδιηγείτο ἐκατοστὴν

ἤδη φορὰν διὰ φωνῆς πλαδαρᾶς καὶ μετὰ μελοδραματικῶν μορφασμῶν καὶ χειρονομιῶν τὸν θάνατον τῆς κόρης του.

Οὔτοι ἰδόντες τὸν Ῥοβέρτον παρελθόντα, ἠγέρθησαν καὶ ἐστάθησαν ἀποβλέποντες πρὸς αὐτὸν ἐχθρικῶς καὶ ἀπειλητικῶς.

— Νά τον, νά τον, ὁ φονιάς! ἀνεφώνησεν ὁ Τρεχανέμη καὶ ὀρμήσας προσεπάθει νὰ ἀρπάσῃ τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου.

Ἄλλ' ὁ Ῥοβέρτος δι' ἐνὸς μαστίγματος ἐπὶ τῶν δακτύλων τοῦ λαθροθήρα ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ ἀποσύρῃ τὴν χεῖρα. Ἀπεχώρησε δὲ ὠρούμενος· ἀλλ' ἐνεκα τῆς μέθης παραπατήσας προσέκρουσεν ἐπὶ τοῦ δίφρου καὶ ἀνατραπείς κατέπεσε καὶ μικροῦ δεῖν κατεπατήθη ὑπὸ τοῦ τροχοῦ, ἀλλ' ὁ Ῥοβέρτος κύψας καὶ ἀρπάσας τὸν μέθυσον ἀπὸ τοῦ τραχήλου ἐξεσφενδόνισεν αὐτὸν εἰς τὴν θύραν τοῦ καπηλείου. Ἐκεῖ δὲ κατακείμενος ἀνεκράυγασε:

— Ἄχ! ἐσκότωσε τὴν κόρη, τώρα θέλει νὰ σκοτώσῃ καὶ τὸν γεροπατέρα. Τρέξετε, παιδιά, βοηθάτέ με νὰ τον συλλάβωμεν καὶ νὰ τον παραδώσωμε ἔς τὴν δικαιοσύνη!

Παρευθὺς ὁ Ῥοβέρτος περιεστοιχίσθη ὑπὸ ἀνθρώπων ἀγρίων τὴν ὄψιν ὑψούντων τὰς χεῖρας. Πρὸ τοῦ καπηλείου γυναικίαις τινὲς προσελθοῦσαι ἐκραύγαζον ὀξείας κραυγᾶς, καὶ ἤδη διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς Ἀγορᾶς προσήρχετο ἐπικουρία εἰς τοὺς ἐπιτεθέντας.

Ὁ Τρεχανέμη ἀφρίζων ἐξ ὀργῆς καὶ μέθης ἐφώρμησεν αὐθις καὶ ἀπεπειράτο νὰ ἀναρρηχθῆ ἐπὶ τῆς ἔδρας τοῦ δίφρου. Ἄλλ' ὁ Ῥοβέρτος οὐδόλως πτοηθείς, ἠνάγκασε τὸν ἵππον του νὰ ἀνορθωθῆ ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν, καὶ διὰ τῆς ῥάβδου τῆς μᾶστιγος κατήνεγκε τοιαύτην πληγὴν κατὰ τοῦ λαθροθήρα, ὥστε καίτοι ἐφόρει πῖλον παχύτατον καὶ διὰ μαντῆλιου δεδεμένον, κατεκυλίσθη ἀναίσθητος εἰς τὴν κόνιν τῆς ὁδοῦ.

Ταυτοχρόνως ὁ Φλέρης αἴφνης ἐνεφανίσθη πρὸ τοῦ δίφρου κραυγαζὼν πρὸς τοὺς ἐργάτας μετὰ φωνῆς ἀγρίας:

— Τί κάμνετε αὐτοῦ;... Σηκῶστε τὸν ἄνθρωπον ἀπ' αὐτοῦ καὶ περιμένετε με...

Ἐπειτα δὲ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Ῥοβέρτον ἔθλιψε τὴν χεῖρά του ζωηρῶς καὶ εἶπε:

— Ἀπερὶσκεψία! μὴ περιφρονῆτε τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ λαοῦ!... Φύγετε... μὴ χάνετε στιγμήν! Ἐρχομαι ἀπὸ τὸν πύργον ὅπου ἐπῆγα νὰ σας δώσω εἰδησιν... Ἄλλὰ καὶ ἡ ἀδελφὴ σας καὶ ἡ θεία σας τὰ ἔμαθον ὅλα... Καὶ θὰ σας πείσουν...

— Μὰ τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Ῥοβέρτος, ἀποβάλλων τὴν ἡρεμίαν του... Μήπως ἔχω νὰ κάμω μὲ μουρλοὺς ἀνθρώπους;

Ὁ γραμματεὺς ἀπέβλεψε σοβαρῶς πρὸς τὸν Ῥοβέρτον καὶ περιλυπὸς εἶπε:

— Ἡ Τριανταφυλλίτσα... τὴν ἐσκότωσαν τὴν νύκτα... Καὶ κατηγοροῦν ὑμᾶς... Μὴ κάθεσθε καὶ συζητῆτε... Ἐξασφαλισθῆτε πρῶτα... Φύγετε, αὐτὸ εἶνε τὸ ἀσφαλέςτατον.

— Μὰ αὐτὴ εἶνε ἀτιμία! ἀνεφώνησεν ὁ Ῥοβέρτος ἀγανακτῶν.

— Πηγαίνετε κλεισθῆτε εἰς τὸν πύργον πρὸς Θεοῦ! ἀνεφώνησεν ὁ Φλέρης ἀγωνιῶν καὶ δεικνύων τὰ κύματα τοῦ ἐπερχομένου ὄχλου, καὶ ἐπληξεν διὰ τῆς παλάμης τὴν πλευρὰν τοῦ ἵππου, ὅστις παραχρῆμα ἐξεκίνησεν ὡς ἀστραπή.

Καὶ ὁ μὲν δίφρος μετὰ τοῦ Ῥοβέρτου ἐγένετο ἀφαντος, ὁ δὲ διπρόσωπος Φλέρης οὐδόλως προσέχων εἰς τὸ συμποικνούμενον πλῆθος, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἐν ὁδῷ Ἀγορᾶς οἰκίαν.

Ἦτο ὥρα ἐνδεκάτη ὥστε οἱ πράκτορες τοῦ Καρβαγᾶν εἶχον καιρὸν νὰ παρασκευάσωσι τὰ πράγματα ὅπως αὐτοὶ ἐπεθύμουν. Τὸ δίκτυον, ὅπερ περιέκλειεν ἤδη τὸν Ῥοβέρτον Κλαιρεφόν ἐν ταῖς δολίοις αὐτοῦ βρόχοις, καθίστατο ὥρα τῆ ὥρα ἰσχυρότερον, καὶ ὅσον ὁ ἀτυχῆς συλληφθεὶς ἔμελλε νὰ ἀντισταθῆ, τοσοῦτον μᾶλλον ἔμελλε νὰ περικλεισθῆ ἐν τῷ δικτύῳ.

II'

ΑΡΧΗ ΩΔΙΩΝ

Ὁ Γεώργιος διελθὼν νύκτα παραχῶδη καὶ ἄπνοος καὶ ἀγωνιῶν, ἀπεράσισε νὰ διευθετήσῃ ὀριστικῶς μετὰ τοῦ πατρός του τὸ ζήτημα τῆς ἀποδημίας του. Δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ φαντασθῆ ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ διαβιῶσῃ ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ, ἔνθα τὰ πάντα ἦσαν εἰς αὐτὸν αἰτία παραχῆς καὶ ὀδύνης.

Ἐξελθὼν τοῦ δωματίου του συνήντησεν ἐπὶ τῆς κλίμακος τὴν ὑπερέτριαν, ἥτις εἶπε πρὸς αὐτὸν μεθ' ὑπερβαλλούσης θλίψεως.

— Ἄχ! κύριε Γεώργιε, δὲν το ἔξυρετε δά! Τὸ παλληκάρι τοῦ πύργου τὴν ἐσκότωσε τὴν Τριανταφυλλίαν τοῦ μπάραπα Τρεχανέμη!...

Ὁ Γεώργιος ἐστάθη ἀκίνητος, νομίσας ὅτι ἡ νεῖς παρεφρόνησεν. Ἐκείνη δὲ ὑπέλαβε:

— Μάλιστα, κύριε Γεώργιε, μάλιστα! ὁ γραμματεὺς τοῦ εἰρηνοδικείου εἶνε αὐτὴν τὴν στιγμήν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατέρα σας καὶ του λέγει τὰ νέα. Ὁλος ὁ κόσμος εἶναι ἄνω κάτω!

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Γεώργιος ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ τοίχου, διότι μικροῦ δεῖν κατέπεσεν. Ὑπώπτεισε δὲ εὐθύς ὅτι, ἐὰν ὁ Ῥοβέρτος κατηγορῆται, τὴν κατηγορίαν ταύτην οὐδεὶς ἄλλος ἦτο πιθανὸν νὰ ὑποστηρίξῃ ἢ ὁ Καρβαγᾶν, καὶ ἠθάνθη ψυχὸς παγερὸν ἐν τῇ καρδίᾳ του. Ἐνόμισε δὲ ὅτι ἤκουσε ἐξερχομένην ἐκ τοῦ δωματίου του, ὅπερ ἦτο καὶ τῆς μητρὸς του ἄλλοτε, τὴν φωνὴν τῆς ψυχορραγούσης μητρὸς του, λέγουσαν τοὺς ὑστάτους αὐτῆς λόγους: «Προσπάθησε νὰ εἶσαι καλὸς καὶ φιλόανθρωπος». Ἐστράφη βιαίως νομίσας ὅτι θὰ ἴδῃ ὀπισθὲν του ἰσταμένην τὴν μακαρίτιδα μητέρα του, ἀλλ' εἶδεν ὅτι ἦτο μόνος καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν ἐπιθῶρις: Ἠσύχασε, ποθεινοτάτη μου μητέρα, καὶ θὰ ὑπακούσω εἰς τὴν ἐντολήν σου. Ἐν ᾧ δὲ τὴν νύκτα εἶχεν ἀ-



ποφασίση νὰ ἀποδημήσῃ, ἤδη ἀπεφάσισε νὰ μείνῃ.

Ἐπορεύθη λοιπὸν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατρὸς του σχηματίζας μειδιῶν τὸ πρόσωπόν του. Εὔρε δὲ τὸν Φλέρην, ὅστις ἐν ᾧ ἐλάλει ζωηρῶς, ἅμα ἰδὼν τὸν Γεώργιον ἐσιώπησεν ἀμηχανῶν.

— Λοιπὸν! εἶπεν ὁ Καρβαγὰν περιχαρῆς ἐρχόμενος εἰς προὔπαντησιν τοῦ υἱοῦ του, ἔμαθες τὰ νέα; τὴν ἔπαθαν οἱ φίλοι 'ς τὰ γερὰ, ποὺ δὲν ἐκαταδέχοντο νὰ γυρίσουν νὰ μας ἰδοῦν!

— Τὰ ἔμαθα! εἶπεν ὁ Γεώργιος.

— Ἔ; τί λέγεις λοιπὸν;

— Τί λέγει ἡ ἀνάκρισις;

— Εἶνε ἄνω κάτω καὶ δὲν εἰξεύρει τί ν' ἀποφασίση διότι ἀφ' ἐνὸς μὲν εἶνε πεπεισμένος περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ Ῥοβέρτου ἐκ διαφόρων τεκμηρίων, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἀμφιβάλλει ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τὸν ἀμειψτον βίον του καὶ τὸ ἔντιμον παρελθόν του. Ἀλλὰ ὁ ἀνακριτὴς εἶνε ἄνθρωπος τοῦ κόμματος καὶ θέλει καὶ καλὰ νὰ τον χαντακώσῃ τὸν παλληκαρᾶ! Ὁ λαὸς εἶνε ἄνω κάτω, τὰ πνεύματα εἶνε ἐξημμένα, καὶ μάλιστα ἔμαθα, ὅτι πρόκειται νὰ γίνῃ αὐριον διαδήλωσις. Ἐγὼ κατὰ καθήκον ἐμήνυσα καὶ εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ εἰς τὴν μοιραρχίαν ὅτι, ἂν δὲν τὸν συλλάβουν ἀπόψε, δὲν ἐγγυῶμαι τί εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ αὐριον.

— Τὸ καλλίτερον διὰ τὸν Ῥοβέρτον θὰ ἦτο νὰ φύγῃ ὅσῳ ὑπάρχει ἀκόμη κινδύος, εἶπεν ὁ Φλέρης μετὰ συστολῆς. Ὁταν λείψῃ ἀπὸ τὴν μέσση, ὅλος ὁ κόσμος θὰ ἠσυχάσῃ. Καὶ ἴσα ἴσα ἠθέλησε νὰ πείσῃ τὰς κυρίας τοῦ πύργου ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ συμφέρον των. Ἀλλὰ πρὶν προφθάσῃ νὰ τελειώσῃ τὸν λόγον μου, ἡ δεσποινὶς Ἀντωνία ἐσηκώθη κατακίτρινη καὶ μου ἔρριψε κάτι ματιὰς σὰν πιστολιὰς καὶ ἐφώναξε: «Ποτέ! Τὸ νὰ φύγῃ εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ὁμολογῇ ὅτι εἶνε ἔνοχος... Τὸ εἰξεύρομεν πόθεν προέρχεται αὐτὴ ἡ συκοφαντία... ἀλλὰ ἡμεῖς θὰ τὴν ἐξουδετερώσωμεν!» Ἐδείκνυε δὲ φανερὰ τὸν κύριον δήμαρχον καὶ ἴσως ὀλίγον τι καὶ ἐμέ..

Ἐπέδειξα εἰς αὐτὰς ὅτι ὁ ἐξημμένος λαὸς δυνατὸν νὰ μετέλθῃ καὶ βιαιοπραγίας κατὰ τοῦ πύργου... Ἀλλὰ πρὶν προφθάσῃ νὰ τελειώσῃ τὸν λόγον μου νὰ καὶ βλέπω τὴν γεροντοκόρον Σαίμωρ καὶ πηδᾶ κατακόκκινη σὰν τὴ φωτιά: «Ἄς κοπιᾶσουν! Θὰ ἐφρευθεῶν δὲ μερικὰ ὄπλα, καὶ θὰ ἰδοῦν οἱ παλληκαράδες ὅτι αἱ γυναῖκες τοῦ πύργου εἶνε ἄνδρες!...» Ὁ υαρκήσιος ἦτο κλειστὸς εἰς τὸ πυργάκι του σὰν κουκουβάγια καὶ κατεγιάντο νὰ βρωμίξῃ τὸν ἀέρα μετὰ τὰς χημικὰς του σκευασίας. Ἄν τον ἔβλεπα αὐτὸν θὰ μὲ ἐνόει καλλίτερα μετ' ὅλην τὴν βλακείαν καὶ ἴσως θὰ ἔπειθε τὰς γυναῖκας νὰ μὴ παραφέρωνται τόσο πολύ.

— Αἱ γυναῖκες ὠμίλησαν ὅπως ἔπρεπεν, εἶπεν ὁ Γεώργιος μετὰ προχότητος. Καὶ ἡ μὲν θεὸς πολὺ καλὰ κάμνει καὶ ὑπερασπίζει τὸν ἀνεψιὸν της, ἡ δὲ δεσποινὶς Ἀντωνία εἶπεν ὀρθότατα ὅτι ὁ

φεύγων ὁμολογεῖ τὴν ἐνοχὴν του, καὶ ὁ Ῥοβέρτος βέβαια ἔχει σκοπὸν νὰ ὑπερσπισθῇ, ἔχει ἴσως καὶ ἀποδείξεις νὰ ὑποβάλῃ... Μάλιστα ἐὰν δυνήθῃ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἦτο ἀλλοῦ κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ φόνου, ἀπαλλάσσεται πάσης κατηγορίας.. Τίς οἶδε ἐὰν δὲν καταφύγῃ εἰς τὸ μέσον τοῦτο;

— Καὶ δὲν κάμνει ὅ τι θέλῃ! εἶπεν ὁ Καρβαγὰν δυσαρεστηθεὶς, διότι ὁ υἱὸς του ἐφρίνεται ἀντιτασσόμενος κατὰ τῶν σχεδίων του.

— Ἀλλά, πατέρα μου, εἰσθε τάχα βέβαιος;...

— Μήπως ἔχεις σκοπὸν νὰ γίνῃς συνήγορός του;

— Μήπως ἔχετε σκοπὸν νὰ γίνετε σεῖς ὁ κατήγορός του;

— Ὅχι, βέβαια! ὑπέλαβεν ὁ Φλέρης θέλων νὰ τοὺς συνδιαλλάξῃ ὁ πατήρ σας, κύριε Γεώργιε, δὲν το κάμνει αὐτό;... Καὶ πρὸς τί τάχα; Ὁ κύριος δήμαρχος, καθὼς ἔξευρετε, πάντοτε φροντίζει διὰ τὸ κοινὸν καλόν... Ἐνώπιόν σας ὁμιλοῦμεν ἐν πάσῃ ἐλευθερίᾳ ἐξετάζοντες τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ... Πιστεύσατε, κύριε Γεώργιε, ὅτι ἐὰν ὁ κύριος Καρβαγὰν ἠδύνατο νὰ σκεπασθῇ τὴν ὑπόθεσιν, θὰ το ἔκαμνε μετὰ χαρᾶς... Διότι ναὶ μὲν εἶνε ἐχθρὸς τοῦ Κλαίρεφόν, τὸν πολεμεῖ πολιτικῶς καὶ ἐμπορικῶς... ἀλλὰ θὰ ἀνεχθῆ ποτε νὰ ὠφελῆθῃ ἐκ τοιούτου δυστυχήματος;... οὐδὲ κατὰ διανοίαν κἄν... Καὶ ὅμως δὲν θὰ ἦτο ἄρᾳ γε νόμιμον τὸ τοιοῦτον; Μήπως οἱ ἀντίπαλοί του δὲν του ἔκαμαν χειρότερα;... Χθὲς ἐσπέρας καὶ σεῖς ὁ ἰδιός το εἶδατε ὀλοφάνερα πῶς μας προεκάλεσαν! Ἐὰν ἠδυναμέθα νὰ ἀποδείξωμεν τὴν ἀθρότητα τοῦ ἐλεεινοῦ αὐτοῦ νέου, νὰ εἰσθε βέβαιος, κύριε Γεώργιε, ὅτι θὰ το ἐκάμναμεν... Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία... Βλέπετε τὸ ἔγκλημα τοῦτο εἶνε τὸ ἔσχατον ἐπιχείρημα τῆς οἰκτρᾶς ταύτης οἰκογενείας, ἡ ὁποία ἀπὸ τριακονταετίας ὅλον ἐν καταρρέει... Ὅταν ἔλαβα τὴν τιμὴν νὰ σας συναντήσω ἐδῶ κατὰ πρῶτον, ἐγίνατε μάρτυς αὐτόπτης μίξῃ ἐκ τῶν συνήθων βιαιοπραγιῶν τοῦ ἐλεεινοῦ αὐτοῦ νέου... Ἐνθυμείσθε τί σας εἶπα τότε χωρὶς νὰ εἰξεύρω ὅτι θὰ ἀληθεύσῃ ἡ προφητεία μου τόσο ταχέως; Σὰς εἶπα ὅτι ἦλθετε ἀκριβῶς ἐπάνω εἰς τὴν ὄραν, διὰ νὰ παρευρεθῆτε κατὰ τὴν τελευταίαν φάσιν τοῦ ἀγῶνος τοῦ μεταξὺ τοῦ Κλαίρεφόν καὶ τοῦ κυρίου πατρὸς σας... Λοιπὸν ὁ ἀγὼν εἶνε ἐν τῷ τελειοῦσθαι ἡ μᾶλλον ἔληξεν ἐν τῷ βορβόρῳ καὶ τῷ αἵματι.

— Καὶ ἡμεῖς δὲν πταίομεν καθόλου! ὑπέλαβε τραχέως ὁ Καρβαγὰν, οὕτινος τὰ νεῦρα ἐξηρέθησεν ἡ δημαγωγικὴ δημογορία τοῦ Φλέρη... Ἐν τὸν διάβολον! Ἄς πᾶ νὰ χαθοῦν!... Δὲν ἔχω ὄρεξιν νὰ χαλάσω τὸ σικώτι μου δι' αὐτούς... Ἄν ἤμουν ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν των θαρρεῖς τάχα ὅτι θὰ με ἀφίναν νὰ ἀγιάσω!

Καὶ λαβὼν τὸν πῖλόν του ἀπέβλεψε πρὸς τὸν Φλέρην καὶ εἶπε:

— Φλέρη, θὰ πάγω ὡς τὸ δημαρχεῖον, ἔλα καὶ ἐκεῖ θὰ μ' εὔρης.

— Θὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ μαζί σας, πατέρα, ἂν δέν σας ἐνοχλῶ. Εἶμαι περιέργος νὰ ἰδῶ τὴν φυσιογνωμίαν τῆς πόλεως.

— Ἄ! ἄ! ἀθάνατέ μου! ἔλα ἂν εὐαρεστησῇ... Καὶ ἔπειτα τίς οἶδε, εἰσαι τῆς τέχνης καὶ εἰμπορεῖς ἴσως νὰ μας δώσης καμμίαν καλὴν συμβουλήν.

— Ἄν τύχῃ περίστασις, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ὁ Γεώργιος, νὰ εἰσθε βέβαιος ὅτι δὲν θὰ λείψω.

Καὶ ἀκολουθῶν τὸν πατέρα του καὶ τὸν γραμματέα ἐξῆλθε.

Ἐν τῷ πύργῳ Κλαίρεφόν μετὰ τὴν πρῶτην ταραχὴν ἐπέπληθεν ἡ σκέψις. Συνηγμένοι ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούσῃ ἡ θεία Ἰσαβέλλα, ὁ Ροβέρτος καὶ ἡ Ἀντωνία συνεσκέπτοντο. Αἱ διαβεβαιώσεις τοῦ Φλέρη καὶ αἱ διαδηλώσεις αἱ ἀνὰ τὰς ὁδοὺς ἤσαν βεβαίως λίαν σημαντικαί. Ὁ γηραιὸς Βερνάνδος ἀποσταλεὶς εἰς τὴν ἑπαυλίαν, ἐπανῆλθε κομιζὼν τὴν ἐπιβεβαίωσιν τῶν θρυλουμένων. Ἡ Τριανταφυλλιά ἦτο νεκρά καὶ ὁ Ῥοβέρτος κατηγορεῖτο ὅτι τὴν ἐφόνευσε. Τὰ πράγματα ἦσαν εὐκρινέστατα. Ὁ Ῥοβέρτος ἀναπολῶν τὰ συμβάντα τῆς παρελθούσης νυκτὸς ἔβλεπεν ὅτι αὐτὸς ἦτο ἡ μόνη αἰτία τοῦ θανάτου τῆς ἀτυχοῦς νεανίδος, διότι αὐτὸς τὴν ἐκράτησε μέχρι βαθείας νυκτὸς, ἐν ᾧ ἐκείνη τον παρεκάλεε νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ: Ἄφῃστέ με νὰ πηγαίνω τώρα διὰ νὰ μὴ ἀργήσω, διότι αὐριον πρῶτὴ πρῶτὴ θὰ με περιμένῃ ἡ ἀδελφὴ σας καὶ θὰ με μαλώσῃ... Καὶ ἂν τὴν ἀφινε τότε, αἱ ὁδοὶ ἦσαν μεστὰι ἀνθρώπων ἐπανερχομένων ἐκ τοῦ χοροῦ, καὶ θὰ εἶχε συντροφίαν μέχρι τῆς κατοικίας της, καὶ ἤδη ἀντὶ νὰ κοιμᾶται ψυχρὰ καὶ ἄφρων, θὰ ἐτραγῶδει ἀκόμη ζωηρὰ καὶ περιχαρῆς!

Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπλήσθησαν δακρύων καὶ ὁ νέος οὗτος ὁ τοσοῦτον ζωηρὸς καὶ ῥωμαλέος κατελήφθη ὑπὸ λυγμῶν ὡς μικρὸν παιδίον.

Ἡ θεία Ἰσαβέλλα καὶ ἡ Ἀντωνία ἔβλεπον αὐτὸν ἔντρομοι, διανοούμενοι ὅτι, ἀφ' οὗ περιῆλθεν εἰς τὸ σημεῖον τοῦ νὰ θρηνηθῇ μετὰ τοσαύτης ἀγωνίας, βεβαίως θὰ ἠσθάνετο σφοδρὰς τύψεις συνειδότος. Ἡ Ἀντωνία ἤθελε νὰ τον ἐρωτήσῃ, ἀλλ' ἐνδύμυχος αἰδῶς ἀνέστελλε τὰς ἐρωτήσεις ἐπὶ τῶν χειλέων της. Τί ἄρᾳ γε ὑπῆρχε μεταξὺ τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ τῆς Τριανταφυλλιάς. Ἐρωτικὴ τις ὑπόθεσις γεννηθεῖσα ἐν τῷ χορῷ καὶ διακοπεῖσα ὑπὸ τῆς ζηλοτυπίας ἀντιπάλου τινός; Πρὸς ἐξακριβῶσιν τοῦ πράγματος καὶ εὔρεσιν τῆς ἀληθείας θὰ ἦτο ἐπάναγκες νὰ ἐρωτηθῇ ὁ Ῥοβέρτος καὶ νὰ ἀναγκασθῇ νὰ ἐξηγηθῇ. Ἀλλ' αὐτὸς ἐρωτώμενος δὲν ἀπεκρίνετο εὐκρινῶς, ἀλλὰ δι' ἀορίστων καὶ ἀσαφῶν λόγων, ἐν ᾧ ἀπῆρτετο ἀκριβεία. Ἰσως ὅμως ἡ θεία Ἰσαβέλλα ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας της ἤθελε κατορθώσῃ νὰ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τῶν χειλέων του τὴν ἀλήθειαν, ὥστε ἐν γνώσει νὰ ζητήσῃ καὶ εὔρωσι ποῖον μέσον θὰ ἦτο συντελεστικώτερον εἰς τὴν ὑπεράσπισιν.



Ἦτο δὲ τῶν ἀδυνάτων νὰ μὴ ἀποδειχθῆ ταχέως ἢ πλάνη διὰ τῆς ὀξυδερκείας τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς. Ἡ κοινὴ δὲ γνώμη ἢ κατὰ τὸ λέγειν τοῦ Φλέρη πνέουσα μένεα ἐναντίον τοῦ Ῥοβέρτου, ἀναμφιβόλως εἶχεν ἀποπλανηθῆ. Τίς δὲ ὁ ἀποπλανήσας αὐτήν, δὲν ἦτο δύσκολον νὰ μαντεύσῃ τις. Ἐφαίνεται προδήλως ἐν τῇ ὑποθέσει ταύτῃ ὁ δάκτυλος τοῦ Καρβαγάν. Προκληθεὶς χθὲς τὴν νύκτα, παρευθὺς καὶ ἀνταπέδωκε τὴν προσβολήν, καθὼ ἀνὴρ δραστηριώτατος.

Πρώτη φροντίς ὑπῆρξε νὰ μὴ μάθῃ τίποτε ὁ γηραιὸς μαρκήσιος.

— Νὰ τὸν πάμε εἰς τὸ κτήμα μου, εἶπεν ἡ θεία Ἰσαβέλλα.

Ἄλλ' ἡ Ἀντωνία ἥτις ἀείποτε διεκρίνετο ἐπὶ συνέσει καὶ ἐν τῇ δυστυχίᾳ καὶ ἀμηχανίᾳ ἀπεκρίθη :

— Ὅχι, θείσα μου, προτιμότερον εἶναι νὰ μείνῃ ἐδῶ, ἀρκεῖ ἡμεῖς νὰ προσέχωμεν μὴ μὰς φύγῃ λόγος. Ἐφημερίδας δὲν ἀναγινώσκει, ποτὲ δὲν ἐξέρχεται ἀπὸ τῶν χημικῶν ἐργαστηρίων του, ὥστε ὁ τι δῆποτε ἂν συμβῆ, αὐτὸς θὰ εἶνε ἡσυχος. Ἐδῶ νὰ μείνῃ, θείσα μου, ἐδῶ ...

Καὶ οἱ τρεῖς δὲ καθήμενοι ἀνέμενον ἀγωνιώντες, καὶ τρόπον τινὰ ἐρωτῶντες τὴν ὁδὸν περὶ τοῦ ἐπικρεμαζομένου κινδύνου. Ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς δὲ τῆς θείας Ἰσαβέλλας ἐξήστραπτε μὲν ἰσχυρὰ συγκρατομένη ἐπιθυμία τῆς διὰ παντὸς τρόπου ἀντιστάσεως.

Καθ' ἐκάστην περὶ ὧραν τετάρτην μετὰ μεσημβρίαν, μετριαζομένου τοῦ καύσωνος, ἐσυνήθιζεν ὁ γηραιὸς μαρκήσιος νὰ καταβαίνει εἰς τὸν κῆπον μετὰ τῆς θυγατρὸς του καὶ νὰ περιπατῆ ὀλίγην ὥραν. Συνήθως ἡ Ἀντωνία προελάμβανε τὸν γέροντα, ἀλλὰ σήμερον ἐνεκα τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ πυρετοῦ τοῦ κατέχοντος ὅλον τὸν πύργον, ἐλησμόνησαν τὸν γέροντα, ὅστις εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ προέβη μέχρι τῆς Ἀντωνίας ἀπαράτητος. Ἐπιθεὶς δὲ τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς κόρης, εἶπε μειδίων :

— Ἐπρεπε λοιπὸν σήμερον νὰ ἔλθω ἐγὼ εἰς ἀναζήτησιν τῆς Ἀντιγόνης μου ;

[Ἐπεται συνέχεια]. Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

## ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΥ ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

ΝΓ'

Εἰς τὴν ἐπερώτησιν ταύτην ὁ Λουδοβίκος Λεκὸκ ἐφρικίασε καὶ ἠμνηγέρθη.

Ἐπίστευσαν πρὸς στιγμήν ὅτι ἔμελλε νὰ ὀμιλήσῃ, ἀλλ' ἐπανάπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου του καὶ ἔμεινε σιωπηλός.

— Δὲν ἐννοεῖτε λοιπὸν, εἶπεν αὐτῷ ὁ

πρόεδρος, ὅτι καταδικάζετε αὐτὸς ἑαυτὸν διὰ τῆς σιωπῆς σας ; Δὲν ἔχετε λοιπὸν οἶκτον πρὸς τὴν εὐγενῆ νεάνίδα, ἡ ὁποία ἔχει πεποιθήσιν πρὸς ὑμᾶς, δὲν ἀμφιβάλλει δὲ οὐδόλως περὶ τοῦ ἔρωτός σας ; Ἐὰν τὴν ἀγαπάτε, πῶς ἔχετε τὸ φοβερὸν θάρρος νὰ ἐπιμένετε εἰς τὸ νὰ μὴ ἀνομολογήτε σφάλμα, τὸ ὁποῖον θὰ σᾶς συνεχώρῃ, εἶμαι βέβαιος ;

Ἐπήλθε μικρὰ σιωπῆ.

Οἱ τε ἔνορκοι καὶ τὸ κοινὸν ἦσαν συγκινημένοι.

Ὁ Ναβὰβ ἀπέμασε τὰ δάκρυά του.

— Λάβετε μίαν γενναίαν ἀπόφασιν Λεκὸκ, ἐπανελάβεν ὁ ἀξιὸς δικαστής. Εἰπέτε μὰς ὅτι ἐγνωρίσατε ἄλλοτε τὴν Μαρίαν Φασίτ, ὅτι τὸ μοιραῖον σᾶς ὠδήγησεν εἰς τὸ περίπτερον τῆς ὁδοῦ Ἄρβαλέτ, ὅτι ὑπεκύφατε εἰς παραφορὰν θυμοῦ, καὶ ὅτι δὲν προεμελετήσατε τὸ κακούργημα. Οἱ κύριοι ἔνορκοι καὶ τὸ δικαστήριον θὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψει τὴν εἰλικρινειάν σας. Μὴ ἐπιμένετε ὅμως νὰ ὑποστηρίζετε ψεῦδος, τὸ ὁποῖον σᾶς καταστρέφει. Ὁμιλήσατε ! ἡ μνηστὴ σας δι' ἐμοῦ σᾶς καθικετεύει πρὸς τοῦτο.

Τὴν φορὰν ἔτι ταύτην ὁ κατηγορούμενος ἠνέφξε τὸ στόμα ὡς ἵνα ἀφήσῃ νὰ ἐξέλθῃ μία ὁμολογία, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ συνήντησαν τοὺς δακρυβρέκτους τῆς Θηρεσίας, καὶ ἐπαναπίπτων βιαίως πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐψέλλισεν :

— Ὅχι ... ὄχι ... δὲν δύναμαι ... δὲν δύναμαι ...

Ἡ δεσποινὶς Λεκὸντ ἐκλονίσθη, εἰς κλητὴρ τὴν ἐκράτησεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τὴν ὑπεστήριξεν ἵνα τὴν ὀδηγήσῃ διὰ μέσου τοῦ φρικιῶντος πλήθους.

Ὁ πρόεδρος περιέμενε νὰ ἐξέλθῃ τῆς αἰθούσης, καὶ εἶπεν αὐστηρῶς :

— Κατηγορούμενε, ἔχετε τίποτε ἄλλο νὰ προσθέσετε πρὸς ὑπεράσπισίν σας ;

— Ὅχι, ἀπάντησεν ὁ Λουδοβίκος Λεκὸκ, χωρὶς νὰ ἐγερεθῆ.

Ἡ συζήτησις ἔληξεν. Ἐχει τὸν λόγον ὁ κύριος Εἰσαγγελεὺς.

Αἱ λέξεις αὗται ἀντήχησαν ὡς ἦχος θανάτου.

Ἐκαστος ἠννῶει ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἦτο ἀπολωλός.

Ἀπαξίων τὸ ὑπὸ τοῦ προέδρου ὑποδεικνύμενον αὐτῷ μέσον τῆς σωτηρίας, ὑπέγραψεν ὁ ἴδιος τὴν καταδίκην του.

Τὸ ἔργον τοῦ Εἰσαγγελεῦς ἦτο εὐχερές, ἐξετέλεσε δ' αὐτὸ μετ' ἐπιδεξίου μετριότητος.

Ὁμίλησε περὶ τῶν καλῶν προηγουμένων τοῦ κατηγορουμένου, περὶ τῶν ἀμφιβολιῶν, ἃς ἠδύνατο νὰ γεννήσῃ σκοτεινὰ σημεῖα τῆς ὑποθέσεως, καὶ ἐδήλωσεν ὅτι πρῶτος αὐτὸς θὰ ἐξηγητεῖ τὴν ἐλάφρυνσιν τῆς ποινῆς, ἐὰν ὁ Λουδοβίκος προέβαιεν εἰς ὁμολογίαν δυναμένην νὰ ἐλαφρύνῃ τὸ ἐγκλημὰ του. Εἶτα, μετὰ τὸ ἀμερόληπτον τοῦτο προοίμιον, ἐξήτασε τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης τὰς πολλὰς κατὰ τοῦ Λεκὸκ ἐνδείξεις, συνηρομολόγησεν αὐτὰς διὰ σειρᾶς σοβαρῶν συμπερασμάτων, καὶ κατέληξεν εἰς τὸ νὰ

ἀποδείξῃ ὅτι μόνος ὁ Λεκὸκ ἠδύνατο νὰ εἶνε ὁ αὐτουργὸς τοῦ διπλοῦ φόνου τῆς ὁδοῦ Ἄρβαλέτ.

— Ἀναμφιβόλως, κύριοι, εἶπε καταλήγων, εἶνε λυπηρὸν ὅτι δὲν ἐξηκριβώθη τὸ ὠθήσαν τὸν κατηγορούμενον νὰ φονεύσῃ αἴτιον, ἀλλ' ὅτι δῆποτε καὶ ἂν τὸ αἴτιον τοῦτο, καὶ ἐὰν ἡ ἐκδίκησις, ἡ ζηλοτυπία, ἡ ὁ φόβος, μὴ ἀπωλέσῃ τὰς ὠφελείας πλουσίου συνοικεσίου, ὤπισαν τὸν βραχίονα τοῦ Λουδοβίκου Λεκὸκ, ὁ φονεὺς μὴς γυναικὸς καὶ ἐνὸς γέροντος δὲν εἶνε ἀξιὸς τοῦ οἴκτου σας. Ἐὰν δὲ ἡ ὑπεράσπισις σᾶς ὑπενθυμίξῃ ὅτι στοιχεῖα τινὰ ἐλλείπουσιν ἐκ τῆς κατηγορίας, ὅτι ἡ ταυτότης ἐνὸς τῶν θυμάτων δὲν ἐξηκριβώθη ἀρκούντως, ὅτι ὁ κωφάλαλος, συνέννοχος ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιπαραστή μετὰ τοῦ κυρίου αὐτουρογοῦ, ὑμεῖς δὲν πρέπει νὰ σταματήσετε εἰς τὰς ἐνστάσεις ταύτας, αἰτινες οὐδόλως μεταβάλλουσι τὴν οὐσίαν τῆς δίκης. Μὴ συμβουλευθῆτε ἢ τὴν ἰδίαν ὑμῶν συνειδήσιν, καὶ θέλετε συμφωνήσῃ μετ' ἐμοῦ, ὅτι ἡ κοινωνία διατρέχει κίνδυνον ἐὰν οἱ ἔνοχοι διαφεύγῃσι τὰς καταδιώξεις τοῦ νόμου, διότι λυπηρὰ περιπτώσεις ὑστέρησαν τὴν δικαιοσύνην ἐνὸς μάρτυρος τῆς κατηγορίας ἢ μὴς πληροφορίας. Δὲν θὰ ἐπιτρέψετε νὰ μείνῃ ὅλως ἀτιμώρητον ἐν τῶν μεγαλειτέρων κακουργημάτων, ἅτινα ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν ἐνέπλησαν τρόμου τοὺς Παρισίους, καὶ οὐδόλως θέλετε φανῆ ἐπιεικεῖς πρὸς τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν.

Φρικίασις κατέλαβε τοὺς παρεστῶτας.

Τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐνόχου ἐζήτει ὁ Εἰσαγγελεὺς.

Μόνος ὁ Λουδοβίκος Λεκὸκ ἔμενε ἀπαθής, μόνος αὐτὸς δὲν ἐφρικίασεν ὑπὸ τὴν ἐκδικὸν ταύτην φωνήν.

Ἡννῶει ὅτι τὸ πᾶν δι' αὐτὸν εἶχε τελειώσει, καὶ ἀπεκδέχετο ἐκ τῶν προτέρων τὴν καταδίκην του.

Ἡ συγκίνησις δὲν εἶχεν ἔτι κατευνασθῆ ὅτε ἠγέρθη ὁ συνήγορος.

Ὁ δικηγόρος τῆς ὑπεράσπισεως ὑπῆρξε καὶ αὐτὸς ἐπίσης δεξιὸς καὶ εὐγλωττός.

Ἀπένεμεν εὐχαριστίας εἰς τὴν εὐθύτητα τῆς Εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς καὶ εἰς τὸ ἀμερόληπτον τοῦ προέδρου. Εἶτα, εἰσελθὼν εἰς τὴν οὐσίαν, κατέδειξε τὰς ἀπιθανότητας καὶ τὰ χάσματα τῆς κατηγορίας.

Ἡρώτησε τί συμφέρον ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἄνθρωπος εἰς τὴν θέσιν, εἰς ἣν εὕρισκετο ὁ Λουδοβίκος Λεκὸκ ὅπως διατρέξῃ τὸν κίνδυνον τῆς θανατικῆς ποινῆς, καὶ ἂν ἔτι ὑποτεθῆ ὅτι ἤθελε ν' ἀπαλλαχθῆ μὴς ἐρωμένης καὶ ἐνὸς ἀντραστοῦ.

Ἐπενθύμισεν ὅτι οὐδεὶς ἐβεβαίωσεν ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐγίνωσκε οὔτε τὸν κύριον Λερέ οὔτε τὴν Μαρίαν Φασίτ.

Κατέδειξε τὸ ἀσυνάρτητον τῶν καταγγελιῶν, αἰτινες εὕρισκοντο εἰς ἀντίφασιν, ἀφοῦ διετίνοντο ἐξ ἐνός ὅτι ὁ Λεκὸκ ἐπληξε τὰ δύο θύματα, διότι συνέλαβεν αὐτὰ ὁμοῦ, καὶ ἐξ ἄλλου ὅτι

προπαρεσκευάσε τὰ μέσα τῆς ἐξοφάνι-  
σεως τῶν δύο πτωμάτων.

Ποῦ λοιπὸν ἤλπιζε νὰ κρύψῃ τὸ πτώμα  
τῆς ἀτυχοῦς Μαρίας, ὅταν περιήγαγεν  
αὐτὸ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁδῶν ἀποκέντρου  
συνοικίας;

Ὁ δὲ βωβός, πόθεν ἤρχετο; τίς ποτε  
εἶδεν αὐτὸν μετὰ τοῦ Λεκὸκ; Καί ἐν  
τούτοις δὲν συνήντησε βεβαίως διὰ πρῶ-  
την φορὰν τὸν δολοφόνον τὴν νύκτα τοῦ  
κακουργήματος. Ἐὰν ἐξηφανίσθη, ἦτο  
λοιπὸν τοῦτο ἔγκλημα τοῦ κατηγορου-  
μένου, ὅστις οὐδέποτε ἐπαύσατο ἐκ τῆς  
πρώτης ἀνακρίσεώς του ζητῶν τὴν ἀντι-  
παράστασιν; Ἐπὶ τῇ ὑποθέσει δὲ ὅτι  
ἦτο αὐτὸς ὁ ἴδιος Λεκὸκ ὅστις ἐτόλμησε  
νὰ υπάγῃ τὴν ἐπαύριον τοῦ κακουργή-  
ματος εἰς τὴν ὁδὸν Ἀρβαλέτ, πῶς γίνε-  
ται νὰ προσκαλῆ διὰ τοῦ ὀνόματος Μαίρου,  
τὴν ὑπὸ κακούργου χειρὸς δολοφονηθεῖ-  
σαν τὴν προτεραϊάν γυναῖκα; Ἐὰν ὁ  
Λεκὸκ τὴν ἐφόνευσε θὰ ἐγνώριζε βεβαίως  
ὅτι δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ ἕνα τῷ ἀποκριθῆ.  
Ποῖα τεκμήρια παρουσιάζουσι κατ'αὐτοῦ;  
Δὲν ἠδυνήθησαν οὔτε κἀν ν' ἀποδείξωσιν  
ὅτι ὁ ποῦς αὐτοῦ ἐρημόζετο ἐπὶ τῶν  
ὑπὸ τοῦ ἐνόχου ἐγγαρχηθέντων ἰχνῶν.

— Σὰς εἶπον, κύριε ἐνόχοι, ἐπρόσθεσε  
καταλήγων ὁ συνήγορος, σὰς εἶπον, ὅτι  
ἐνδιαφέρει τὴν κοινωνίαν νὰ μὴ μείνωσιν  
ἀτιμώρητα δύο ἀποτρόπαια κακουργή-  
ματα. Ἐγὼ δὲ σὰς λέγω, ὅτι ἐνδιαφέρει  
πολλῶ μᾶλλον αὐτὴν νὰ μὴ πέσῃ ἐνὸς ἀ-  
θώου ἢ κεφαλῆ ἐπὶ τῆς λαιμητόμου. Δὲν  
δύνασθε νὰ καταδικάσθητε ἕνα ἄνθρωπον  
ἐπὶ εἰκασίῳν, διότι δὲν ὑπάρχουσιν ἡ εἰκα-  
σίαι κατὰ τοῦ Λεκὸκ. Ἄς φέρωσι πρὸς  
ὑμᾶς τὸν ἀνεύρετον ἐκεῖνον βωβόν, ἃς ἀ-  
ναγνωρίσῃ οὗτος τὸν κατηγορούμενον,  
καὶ τότε ἐστὲ ἀδυσώπητοι. Σὰς ζητοῦν  
τὴν κεφαλὴν τοῦ Λουδοβίκου Λεκὸκ, καὶ  
ἐγὼ δὲν ἐξαιτούμαι ἐκ τῆς φιλανθρωπίας  
ὑμῶν ἐλαφρύνειν τῆς ἐτυμηγορίας. Εἶνε  
ἀξιὸς θανάτου, ἐὰν εἶνε ἐνοχός. Δὲν σὰς  
ἀπέδειξαν ὅμως ὅτι εἶνε τοιοῦτος, καὶ  
θὰ τὸν ἀθωώσητε, ἔχω περὶ τούτου τὴν  
βεβαιότητα.

Τὸ ἀκροατήριον συνεκινήθη, ἐνόχοι  
δὲ τινες ἐδάκρυσαν.

Δύναται ὅμως νὰ δακρύσῃ τις καὶ νὰ  
μὴ εἶνε πεπεισμένος.

Ἐλεγον χαμηλῆ τῇ φωνῇ ὅτι ὁ συνή-  
γορος δὲν ὠμίλησε μῆτε περὶ τῆς δεσποιν-  
ίδος Λεκόντ, καὶ εἰς τοῦτο ἔδειξε μεγί-  
στην ἀβρότητα, μῆτε περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ  
κατηγοροῦ γραφείσης ἐπιστολῆς.

Ἦτο λίαν ἐπιβαρυντικὴ δ' αὐτὸν ἡ ἀ-  
τυχὴς ἐκείνη ἐπιστολή, ἐν ἣ ἐφαίνετο ὅτι  
ἤθελε ν' ἀναγγεῖλῃ τὰ κακουργήματα,  
ἄτινα ἔμελλε νὰ διαπράξῃ, καὶ ἦτις  
προώρισται νὰ ἐπιβαρύνῃ διὰ τρομεροῦ βάρ-  
ρους, τὴν ἀπόφασιν τῶν δικαστῶν αὐτοῦ.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς οὐδὲν ἀνταπῆντησεν, ὁ  
δὲ πρόεδρος ἔκαμε περιληπτικὴν ἔκθεσιν  
τῶν συζητήσεων μετ' ἄκρας εὐθύτητος,  
ἀφίνων ἐν τούτοις νὰ ὑπονοηθῆ ὅτι ἐθεώ-  
ρει ἐνοχον τὸν κατηγορούμενον.

Ἀπήγαγον τὸν Λουδοβίκον Λεκὸκ.

Ἡ διάσκεψις τῶν ἐνόχων διήρκεσε

δύο ὥρας, ὅταν δ' ἐπανῆλθον εἰς τὴν  
αἴθουσαν ἠδύνατό τις ν' ἀναγνώσῃ τὴν  
ἐτυμηγορίαν ἐπὶ τῶν σκυθρωπῶν προ-  
σώπων αὐτῶν.

Παρήλθον δευτερόλεπτά τινα ἐναγω-  
νίου προσδοκίας, μέχρις οὐ ὁ πρόεδρος τῶν  
ἐνόχων προφέρῃ τὴν φράσιν:

«Ναί, ὁ κατηγορούμενος εἶνε ἐνο-  
χός».

Καὶ τὸ πᾶν τετέλεσται!

Δὲν ὑπῆρχον ἐλαφρυντικαὶ περιστά-  
σεις.

Ἦτο καταδικῆ εἰς θάνατον.

Ἐπανεφέρον τὸν κατηγορούμενον.

Ἦτο ὠχρός, καὶ ἐζήτει διὰ τῶν ὀφθαλ-  
μῶν τὸν συνηγορὸν τοῦ ὅστις ἀπέφευγε  
τὸ βλέμμα του.

Ὁ Λουδοβίκος Λεκὸκ ἐμειδίασε, διότι  
ἠννόησεν.

Ὅτε ὁ πρόεδρος ἠρώτησεν αὐτὸν ἂν  
ἔχῃ ν' ἀντείπῃ ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς  
ποινῆς, ἀπήντησε ψυχρῶς:

— Οὐδὲν, κύριε. Παραιτούμαι τοῦ δι-  
καιώματος τῆς ἀναίρεσεως.

— Ἐχετε τρεῖς ἡμέρας καιρὸν διὰ τὴν  
ἀναίρεσιν, ἐπανελάθεν ὁ πρόεδρος, μᾶλλον  
τοῦ καταδίκου συγκεκινημένος.

Ὁ Λουδοβίκος Λεκὸκ θὰ ἐκαρατο-  
μεῖτο.

Ἐχαιρέτισε καὶ ἐξῆλθε διὰ τῆς μι-  
κρᾶς θύρας τῆς ἀνοιγομένης ἐπὶ τῆς εἰς  
τὴν λαιμητόμον ἀγοῦσης.

Τὸ πλῆθος ἀπῆλθε σύννου, σχεδὸν  
σιωπηλόν, καὶ λίαν συγκεκινημένον.

Οὐδεὶς ἀμφέβαλεν ὅτι ἡ ἐτυμηγορία  
τῶν ἐνόχων δὲν ἦτο δικαία, καὶ ἐν τού-  
τοις ὅλοι ἐσκέπτοντο ὅτι ἔλλειπεν ἡ βε-  
βαιότης ἐκείνη τῆς ἐνοχῆς, ἣτις ἐπανα-  
παύει τὴν συνείδησιν.

Ὁ Ναβὰβ ἀνεχώρησεν ἐκ τῶν πρώτων,  
παρakoλουθούμενος ὑπὸ τοῦ μαύρου του,  
καὶ πεπεισμένος ἀναμφιβόλως περὶ τῆς  
ὑπεροχῆς τῆς εὐρωπαϊκῆς δικαιοσύνης ἐπὶ  
τῆς δικαιοσύνης τῆς πατρίδος του.

Ὁ Λουδοβίκος Λεκὸκ, διερχόμενος σκο-  
τεινὸν διάδρομον, ἤκουσεν ἕνα τῶν συνο-  
δευόντων αὐτὸν κλητῆρων, ψιθυρίζοντα  
εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ τὰς λέξεις ταύτας:

— Ὁ πατέρας σου σὲ παρακαλεῖ νὰ  
ὑπογράψῃς ἀπόψε τὴν ἀναίρεσίν σου.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν, ἡ Θηρεσία Λε-  
κόντ, ἐξερχομένη τῆς αἴθουσης τῶν μαρ-  
τύρων, ἤσθάνθη ὅτι εἰσῆγαγον ἐν τῇ χειρὶ  
αὐτῆς ἐπιστόλιον.

Ἐπλησίασεν εἰς ἕνα φανὸν καὶ ἀνέγνω:

« — Μὴ ἀπελπίζεσαι. Σὰς ὀρκίζομαι

ὅτι θὰ τὸν σώσω.»

Τὸ ἐπιστόλιον ἔφερε τὴν ὑπογραφήν:

«Λεκὸκ.»

[Ἐπιτετα συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

Εἰς τὸ προσεχές:

## ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ

Αἰτήγημα

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

## Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ἀπεμακρύνθη περιφρονητικῶς τοῦ χει-  
ρούργου Βέτζελ καὶ ἐκάθησεν.

Ὁ Ἄγγλος τὴν ἠκολούθησε καὶ ἐπαν-  
ῆρχησεν ἐκεῖνος ἤδη τὰς ἐνοχλητικὰς ἐ-  
ρωτήσεις του.

— Μὴ πιστεύετε ὅτι θέλω νὰ σὰς  
στενοχωρήσω, τῇ εἶπε. Μὴ ἔχετε, σὰς ἐ-  
παναλαμβάνω, τὴν ἐλαχίστην ἀφορμὴν  
ἀνησυχίας ὅσον ἀφορᾷ τοὺς Γάλλους ἐ-  
κείνους; ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ εἶπω τὸ  
αὐτὸ καὶ περὶ ὑμῶν. Ἡ πολεμικὴ ἐνέρ-  
γεια θὰ ἐπαναρχίσῃ περὶ τὸ χωρίον τοῦτο  
μόλις ἐξημερώσῃ καὶ πολὺ ἐπεθύμουν νὰ  
σὰς ἔβλεπον εἰς ἀσφαλέστερον τοῦ παρόν-  
τος μέρος. Εἶμαι ἀξιωματικὸς τοῦ ἀγγλι-  
κοῦ στρατοῦ... καὶ ὀνομάζομαι Ὁράτιος  
Δεχόλτ. Θὰ ἐθεώρουν εὐτυχίαν μου ἐὰν  
ἠδυνάμην νὰ σὰς φανῶ ὠφέλιμος, καὶ δύ-  
ναμμι εὐτυχῶς, ἐὰν θελήσετε νὰ δεχθῆτε.  
Ὁδοιπορεῖτε ἐντὸς τῆς Γαλλίας;

Ἡ Μέρση συνέσφιξε στενότερον περὶ  
ἑαυτὴν τὴν ἐσθῆτα, ἣτις ἀπέκρυπτε τὴν  
τῆς νοσοκόμου στολὴν τῆς, καὶ διέπραξε  
σιωπηλῶς τὸν πρῶτον δόλον τῆς, ταπει-  
νώσασα τὴν κεφαλὴν εἰς ἐνδειξιν κατα-  
φάσεως.

— Ἐπιστρέφετε εἰς Ἀγγλίαν;

— Μάλιστα.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δύναμαι  
νὰ σὰς εὐκολύνω νὰ διέλθητε καὶ ὑπερ-  
βῆτε τὰς πρωσσικὰς γραμμάς, προχω-  
ροῦσα τοιοιτοτρόπως κατὰ τι εἰς τὴν  
πορείαν σὰς.

Ἡ Μέρση τὸν προσέβλεψε μετ' ἐκπλή-  
ξεως, ἣν δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποκρύψῃ.

Τὸ ζῶηρὸς ὀρμητικὸν ἐνδιαφέρον ὅπερ  
δὲ αὐτὴν ἠσθάνετο ὁ νέος ἐκεῖνος συνε-  
κρατεῖτο ἐντὸς τῶν στενοτέρων ὀρίων τῆς  
καλῆς ἀνατροφῆς, ὅπερ ἀπέδεικνυεν ἀ-  
ναμφισβητήτως ὅτι οὗτος θ' ἀνῆκεν εἰς  
τὸν καλὸν κόσμον.

Εἶχε λοιπὸν πράγματι τὴν δύναμιν νὰ  
πράξῃ ὅ,τι εἶχεν εἶπει;

— Νὰ ὑπερβῶ τὰς πρωσσικὰς γραμ-  
μάς; ἐπανελάθεν. Ἀλλὰ τότε λοιπὸν  
θὰ κατέχετε μεγίστην ἐπιρροήν, κύριε.

Ὁ Ὁράτιος Δεχόλτ ὑπεμειδίασε.

— Κατέχω ἐπιρροήν καθ' ἣς οὐδεὶς δύ-  
ναται ν' ἀντιστῆ, ἀπήντησε, τὴν ἐ-  
πιρροήν τοῦ τύπου. Εὐρίσκομαι ἐνταῦθα  
ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ στρατιωτικοῦ ἀν-  
ταποκριτοῦ μίξ τῶν μεγάλων ἀγγλικῶν  
ἐφημερίδων μας. Ὁ ἀρχηγός, ἐὰν τὸ ἀ-  
παιτήσω, θὰ σὰς δώσῃ διαβατήριον. Μέ-  
νει πλησιέστατα τῆς καλύβης ταύτης  
τὸ θέλετε;

Ἡ προσφορὰ αὕτη δὲν ὤφειλε νὰ ἐνι-  
σχύσῃ τὴν Μέρσην εἰς τὴν ὀλεθρίαν ἀ-  
πόφασίν τῆς;

Ἦρπασε τοὺς λόγους τοῦ Ἄγγλου, καί:  
— Δέχομαι μετ' εὐγνωμοσύνης, κύ-  
ριε, εἶπεν.



Ἐκεῖνος προέβη κατὰ ἓν βήμα πρὸς τὸ μαγειρεῖον, καὶ ἔστη.

— Ἴσως εἶνε καλλίτερον νὰ κάμω τὴν αἰτησίην μου ὅσον οἶόν τε ἰδιαιτέρως, εἶπεν. Ἐὰν διέλθω διὰ τοῦ δωματίου τούτου θὰ ἐρωτηθῶ ποῦ ὑπάγω. Δὲν ὑπάρχει ἐτέρα ἔξοδος ὅπως ἐξέλθω τῆς καλύβης ταύτης;

Ἡ Μέρση τῷ ἔδειξε τὴν θύραν, ἣτις ὠδήγει εἰς τὴν αὐλήν, ἐκεῖνος δὲ ὑποκλιθεὶς ἐξῆλθεν.

Ἐκεῖνη τότε προσέβλεψε λαθραίως πρὸς τὸ μέρος ἔνθα ἔμενεν ὁ πρῶστος χειρουργός.

Ὁ Ἰγνάτιος Βέτζελ ἦτο πάντοτε παρὰ τὴν κλίνην, κεκλιμένος ἐπὶ τοῦ πτώματος καὶ προσηλωμένος εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς ὑπὸ τῆς ὀπίδος κατενεχθείσης πληγῆς.

Ἡ ἐνστικτικῶς ἀναπτυχθεῖσα ἀποστροφὴ τῆς Μέρσης πρὸς τὸν γέροντα ἠύξησε περισσότερο ἅμα ὡς ἔμεινε μόνη μετ' αὐτοῦ.

Ἀπεσῶρθη λίαν τετραγαμμένη πρὸς τὸ παράθυρον καὶ ἐθεώρει ἔξωθι τὴν λάμπιν τῆς σελήνης.

Εἶχε συνδεθῆ ἑλοπὸν ἤδη πρὸς τὴν κλοπὴν καὶ τὸ ψεῦδος;

Οὐχί!

Εἶχε δεχθῆ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ἀγγλίαν... οὐδὲν πλέον. Ἀπαξ δὲ φθάνουσα ἐκεῖ, ἔμενεν ἀκόμη ἐλευθέρα νὰ μὴ παρουσιασθῆ ποσῶς εἰς τὸ μέγαρον Ρόυ ἢ καὶ εἰς τὴν θέσιν τῆς Χάριτος.

Ὁ χρόνος τῇ ἀνῆκεν εἰσέτι... καὶ εἶχε πρὸ αὐτῆς ἰκανὰς ἡμέρας ἀκόμη ἵνα λάβῃ μίαν ὀριστικὴν ἀπόφασιν... ἵνα γράψῃ τὴν ἀφήγησιν τοῦ δυστυχήματος τῆς Χάριτος Βράδον... καὶ ἵν' ἀποστείλῃ ταύτην μετὰ τοῦ χαρτοφυλακίου εἰς τὴν Λαίδην Ζάνετ Ρόυ.

Καὶ ὑποπιθεμένου ὅτι ἀπεφάσιζε ν' ἀκολουθήσῃ τὴν εὐθείαν ὁδὸν ἀντὶ τῆς ἄλλης, τί θ' ἀπεγίνετο ἅμα ἐπανελθοῦσα εἰς Ἀγγλίαν;

Δὲν θὰ εἶχεν ἄλλην καταφυγὴν, ἢ νὰ ἐπικαλεσθῆ ἀπαξ ἔτι τὴν προστάτριάν της, τὴν Προῖσταμένην. Δὲν εἶχε νὰ πράξῃ ἄλλο ἢ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ Ἄσυλον!

Τὸ Ἄσυλον!... Ἡ Προῖσταμένη!... Ὅποιας ἀλγεινὰς ἀκμνήσεις δὲν διήγειρον τὴν στιγμὴν ἐκείνην αἱ λέξεις αὗται εἰς τὸ πνεῦμά της, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀνελάμβανον, ἰσχυροποιούμεναι, τὴν πρῶτην αὐτῶν θέσιν;..

Τί ἐσκέπτετο λοιπὸν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀπασιῶν ἐκείνων ἐρειπίων, ἐν τῇ κρισιμωτάτῃ ἐκείνῃ διὰ τὸν βίον της στιγμῆ;

Τὸν ἄνδρα, οἱ λόγοι τοῦ ὁποίου εἶχον εἰσδύσει εἰς τὰ μυχιαίτατα τῆς καρδίας της, καὶ ἡ ἐπήρεια τῶν ὁποίων τὴν εἶχε παραμυθητικῶς ἐνισχύσει ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἀσύλου.

Μία τῶν ὠραιότερων περιόδων τῆς διδαχῆς τοῦ Ἰουλίου Γκράυ εἶχεν ἀποκλειστικῶς ἀφιερῶθῃ εἰς τὸ νὰ προφυλάξῃ τὸ ἀκροατήριόν του ἀπὸ τῶν ταπεινῶν εἰσηγήσεων τῆς ἀπάτης καὶ τοῦ δόλου.

Αἱ λέξεις, δι' ὧν εἶχε κάμει ἔκκλησιν πρὸς τὰς δυστυχεῖς γυναῖκας, αἰτινες ἤ-

κροῶντο αὐτοῦ, λέξεις συμπαθοῦς ἐνθαρρύνσεως, ὁποίας ποτὲ σχεδὸν δὲν εἶχον ἀκούσει, ἐπανῆλθον εἰς τὴν μνήμην τῆς Μέρσης Μερρίκ, ὡς εἰ ἀντήχουν ἔτι ἔναυλοι εἰς τὰ ὄτα της.

— Ἀχ! ἐψιθύρισε, διαλογιζομένη ὅ, τι ἐμηχανᾶτο καὶ ἐσκόπει, τί ἔμελλον νὰ κάμω;...

Ἀφῆκε τὸ παράθυρον καὶ ἀόριστος ἰδέα συνεκκαῖτο εἰς τὸ πνεῦμά της ν' ἀνακαλέσῃ τὸν κύριον Δεχόλτ.

Στρεφομένη, εὐρέθη ἀπέναντι τοῦ Ἰγνατίου Βέτζελ, ὅστις ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐστρέφετο, ὅπως τῇ ἀποτεινῇ τὸν λόγον, κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα λευκὸν ρινόμακτρον, ἐκεῖνο, ὅπερ αὐτὴ εἶχε δανείσει εἰς τὴν Χάρिता.

— Εὐρῆκα τοῦτο εἰς τὴν τσέπη της, εἶπε· τὸ ὄνομά της εἶνε κεντημένον εἰς μίαν γωνίαν. Φαίνεται ὅτι θὰ εἶνε συμπατριῶτίς σας. Ἀνέγνωσα τὰ κεντημένα γράμματα τοῦ ρινόμακτρον μετὰ ποιεῖς τινος δυσκολίας.

—... Μέρ... ση... Μερ... ρίκ...

Ἐκεῖνοι τὰ χεῖλην τὸ εἶπον εἰς αὐτήν, οὐχὶ τὰ ἰδικά της πρὸς ἐκείνον.

Ἐκεῖνος εἶχεν εἶπει τὸ ὄνομα!

— Μέρση Μερρίκ... φαίνεται ἀγγλικὸν ὄνομα... ἐπέειπεν ὁ Ἰγνάτιος Βέτζελ, προσηλῶν τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπὶ τῆς νεαρᾶς γυναικός. Ναί, δὲν εἶνε ἀγγλικὸν ὄνομα;

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ἡ ἀνάμνησις τοῦ Ἰουλίου Γκράυ ἐξηφανίσθη ἀπὸ τοῦ πνεύματος τῆς Μέρσης.

Ἐπείγουσα τῆς στιγμῆς ἐρώτησις, ἀγωνία συγχρόνου ἤδη δοκιμασίας κατεῖχον ἤδη τὴν πρῶτην θέσιν εἰς τὰς σκέψεις της.

Ἐπρεπε νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν πλάνην τοῦ Γερμανοῦ;

Εἶχε πιστεύσει ὅτι ἐδέσποζε τοῦ χρόνου... ἀλλ' ἐκεῖνος βραίνει τόσον ταχύς!

Ἴδου ἐπέστη ἡ στιγμὴ νὰ ὀμιλήσῃ καὶ νὰ βεβαιώσῃ τὴν ἀλήθειαν, ἢ νὰ σιωπήσῃ καὶ νὰ δοθῇ πλέον εἰς τὸν δόλον.

Ὁ Ὁράτιος Δεχόλτ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν οἱ λάμποντες ὀφθαλμοὶ τοῦ χειρουργοῦ Βέτζελ ἦσαν ἀκόμη προσηλωμένοι ἐπὶ τῆς Μέρσης, ἀναμένοντος τὴν ἀπάντησίν της.

— Δὲν ἐξήντησα τὴν ἐπιρροήν μου, εἶπεν, ἐπιδεικνύων τῇ Χάριτι φύλλον χάρτου ὅπερ ἐκράτει ἀνὰ χεῖρας. Ἴδου τὸ διαβατήριον. Ἐχετε μελάνην καὶ γραφίδα;... Πρέπει νὰ πληρώσω τὰ κενὰ.

Ἡ Μέρση τῷ ἔδειξε διὰ χειρονομίας ἐπὶ τῆς τραπέζης τ' ἀντικείμενα ἅτινα ἐζητεῖ, ὁ δὲ Ὁράτιος, καθήσας παρὰ τὴν τραπέζαν, ἔβαψε τὴν γραφίδα ἐν τῇ μελάνῃ.

— Εὐδοκήσατε νὰ πιστεύητε, κυρία, ὅτι δὲν ἐννοῶ νὰ ἀναμιχθῶ εἰς τὰς ὑποθέσεις σας, εἶπεν. Ἀλλὰ εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ σας ἀποτεινῶ μίαν ἢ δύο ἐρωτήσεις, ζηροτάτας. Πῶς ὀνομάζεσθε;

Αἰφνιδίᾳ φρικίας τὴν κατέλαβε καὶ ἐν τῷ τρόμῳ της ἐστήριξε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ παραστάτου τῆς κλίνης.

Ἄπας ὁ μέλλων βίος της ἐξήρητο ἐκ τῆς ἀπαντήσεώς της.

Ἐν τούτοις ἦτον ἀνίκανος οὔτε λέξιν ν' ἀρθρώσῃ.

Ὁ Ἰγνάτιος Βέτζελ ἴστατο ὄρθιος πρὸ αὐτῆς.

Ἦρχισε νὰ κρῶζῃ ὡς κόραξ, παρουσιάζων αὐτῇ ἀποτόμως τὸ ρινόμακτρον καὶ ἐπαναλαμβάνων πλειστάκις:

— Μέρση Μερρίκ... Μέρση Μερρίκ... ἀγγλικὸν ὄνομα, δὲν ἔχει οὕτω;

Ὁ Ὁράτιος Δεχόλτ ἀνύψωσε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Μέρση Μερρίκ; ἠρώτησε. Ποία ὀνομάζεται Μέρση Μερρίκ;

Ὁ χειρουργός Βέτζελ τῷ ἐπέδειξε τὴν νεκράν.

— Εὐρῆκα τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ μανθῆλιον, εἶπεν. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν κυρίαν, ἣτις εἶνε ζῶσα ἀκόμη, δὲν εἶχεν οὔτε τόσην περιέργειαν, ὅπως φαίνεται, ὥστε νὰ ζητήσῃ καὶ μᾶθῃ τοῦλάχιστον τὸ ὄνομα τῆς συμπατριωτίσσης της.

Ἐνυπῆρχεν εἰς τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις δριμεῖά τις εἰρωνεία, ὅπως πάντοτε, καὶ ἴσως ἤδη καὶ δυσπιστία τις, ὁ δὲ Γερμανὸς ἀσκληπιάδης συνώδευσε ταύτας διὰ βλέμματος ἀρκετὰ περιφρονητικοῦ.

Ἡ ὑπερηφάνεια τῆς Μέρσης ἐξηγέρθη πρὸ τῆς τσαούτης βαναυσότητος τῶν τρόπων τοῦ Πρώστου.

Συμβαίνει ἐνίοτε ἐκ στιγμιαίου παροδικοῦ ἐρεθισμοῦ ν' ἀποφασίζονται αἱ σπουδαιότεραι πράξεις τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

Τοῦτο συνέβη τὴν φορὰν ταύτην καὶ εἰς τὴν Μέρσην Μερρίκ.

Ἡ ὀργή της κατὰ τῶν τραχέων ὑπαιμιγῶν τοῦ Ἰγνατίου Βέτζελ τὴν ὤθησεν ἀνεπιστρεπτὴ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀπωλείας.

Ἐστρεψε περιφρονητικῶς τὰ νῶτα πρὸς τὸν ἀγροῖκον γέροντα καὶ τὸν ἀφῆκε νὰ πιστεύῃ ὅτι ἀληθῶς εἶχεν ἀνακαλύψει τὸ ὄνομα τῆς νεαρᾶς.

Ὁ Ὁράτιος ἀνέλαθεν ἐκ δευτέρου τὸ καθῆκον τοῦ νὰ πληρώσῃ τὰ κενὰ τοῦ διαβατηρίου.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἐπιμείνω, εἶπεν. Ἐγνωρίσατε τί εἶνε ἡ πρωσσικὴ πειθαρχία. Τὸ ὄνομά σας;

Ἐκεῖνη ἀπεκρίθη... διὰ φωνῆς ὑποκάφρου, φρίσσουσα ὅλη ὑπὸ τὰ ἐνδύματά της:

— Χάρις Βράδον.

Δὲν εἶχεν ἔτι προφέρει τὰς δύο ταύτας λέξεις ἐκ τοῦ στόματός της καὶ θὰ ἔδιδε πᾶν ὅ, τι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ κατεῖχεν ὅπως τὰς ἀνακαλέσῃ.

— Δεσποινίς; ἠρώτησεν ὁ Ὁράτιος ὑπομειδιῶν.

Ἐκεῖνη ἔνευσε καταφατικῶς.

Οὗτος ἔγραψε: « Δεσποινίς Χάρις Βράδον... » ἐσκέφθη ἐπὶ τινα στιγμὴν... καὶ εἶτα ἐξηκολούθησε, πάντοτε ἐρωτηματικῶς:

— Ἐπιστρέφουσα πλησίον τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ φίλων της;...

Τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ φίλων της!...

Ἡ καρδία τῆς Μέρσης διεστάλη, τὴν



φορὰν δὲ ταύτην δὲν ἀπήντησεν οὔτε διὰ καταπρακτικοῦ νεύματος.

— Αὐτὰ ἀρκοῦσιν, εἶπεν ὁ Ὁράτιος, ἐγειρόμενος καὶ ἐγχειρίζων τὸ διαβατήριον εἰς τὴν Μέρσην· θὰ σὰς συνοδεύσω καὶ θὰ σὰς ὀδηγήσω ἐγὼ αὐτὸς πέραν τῶν γραμμῶν καὶ θὰ προσπαθῶσω ὥστε νὰ φθάσητε συντομώτερον εἰς τὸν πλησιέστερον σιδηροδρομικὸν σταθμὸν. Ποῦ εἶνε αἱ ἀποσκευαὶ σας;

Ἡ Μέρση τῷ ἔδειξε τὴν μεγάλην θύραν τοῦ κτιρίου.

— Εἰς τὸ ἀμαξοστάσιον;... ἠρώτησεν ὁ Ὁράτιος, ἀλλ' ἐκεῖ δὲν ἔχει τίποτε... θὰ σὰς τὰ ἔκλεψαν.

Ἡ Μέρση ἀπήντησε ταπεινῇ τῇ φωνῇ:

— Μάλιστα, μοὶ τὰ ἤρπασαν.

— Δὲν πειράζει, ἐπανελάβην ἐκεῖνος, τοιουτοτρόπως τὴν δύνασθε εὐκολώτερον νὰ μεταβῆτε ὅπουδήποτε θελήσετε... Ἐνῶ ὑμεῖς θὰ ἐτοιμαζήσθε, ποῦ νὰ σὰς ἀναμένω; ἐνταῦθα ἢ ἔξω;

Ἡ Μέρση ἔρριψε δὺςπιστον βλέμμα ἐπὶ τοῦ Ἰγνατίου Βέτζελ.

Ὁ Γερμανὸς ἀσκληπιᾶδης εἶχεν ἐπὶ τέλους κατορθώσῃ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ἀτελεύτητον ἐξέτασιν τοῦ σώματος τῆς γνησίας Χάριτος.

Ἐὰν ἡ Μέρση τὸν ᾤφινε μόνον μετὰ τοῦ κυρίου Δεχόλτ, δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι ὁ εἰδεχθῆς γέρον θὰ ἐξεστόμει κατ' αὐτῆς δυσμενεστάτας κρίσεις.

— Περιμεινάτέ με ἔξω, σὰς παρακαλῶ, τῷ εἶπεν.

Ὁ φρουρὸς ὀπισθοχώρησε ποιῶν τὸν στρατιωτικὸν χαιρετισμὸν πρὸ τῆς θέας τῶν σημάτων τοῦ διαβατηρίου.

Πάντες οἱ Γάλλοι τραυματῆται εἶχον μετενεχθῆ ἐκ τοῦ μαγειρείου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου δὲν εὐρίσκοντο πλέον ἢ ἡμίσεια δωδεκάς κοιμωμένων Γερμανῶν.

Ἡ Μέρση ἔσυρε τὸν μανδύαν τῆς Χάριτος Βράδον ἀπὸ τῆς γωνίας ὅπου εὐρίσκειτο.

Ἐφῶρει ἤδη τὴν ἐσθῆτά της.

Διηυθύνθη πρὸς τὸ ἀμαξοστάσιον, χονδροειδῆς ξύλινον παράπηγμα ἐν τῇ αὐλῇ τῆς καλύβης.

Ἐν τῇ μεγάλῃ θύρᾳ συνήντησε δευτέρου φρουρόν, ὑπέδειξεν αὐτῷ τὸ διαβατήριόν της δευτέραν ταύτην φορὰν καὶ ἠρώτησεν αὐτὸν ἐὰν ἐνόει τὴν γαλλικὴν.

Ἐκεῖνος ἀπεκρίθη ὅτι τὴν ἐνόει ὀλίγον.

Ἡ Μέρση τῷ ἔδωκε νόμισμα καὶ τῷ εἶπε:

— Θὰ προετοιμάσω τὴν ἀποσκευὴν μου εἰς τὸ ἀμαξοστάσιον. Λάβετε παρακαλῶ τὴν καλωσύνην νὰ προσέχητε ἐνῶ ἐγὼ θὰ ἀσχολῶμαι ἐκεῖ μέσα, ὅπως μὴ ἔλθῃ καὶ μ' ἐνοχλήσῃ τις.

Ὁ φρουρὸς ἔκλινε τὴν κεφαλὴν εἰς σημεῖον συναινέσεως, ἡ δὲ Μέρση εἰσῆλθεν ἐντὸς τοῦ σκοτεινοῦ ἀμαξοστασίου.

Ὁ Ὁράτιος μείνας μόνος μετὰ τοῦ χειρουργοῦ Βέτζελ, παρετήρησεν ὅτι ὁ ἔκτροπος γέρον ἦτον ἀκόμη ἐστραμμένος πρὸς τὴν κλίνην, κλίνων ἐκ νέου ἐπὶ τοῦ πτώματος.

— Ὑπάρχει λοιπὸν ἀξιοπαρατήρητόν τι, ἠρώτησεν, εἰς τὸν τρόπον καθ' ὃν τὸ δυστυχῆς τοῦτο πλάσμα εὔρε τὸν θάνατον;

— Οὐδὲν τὸ ἄξιον ὅπως δημοσιευθῇ εἰς ἐφημερίδα, ἀντεῖπεν ὁ Πρῶσος, ἀρχίζων πάλιν νὰ διερευνᾷ τὸ ψυχρον σῶμα μετὰ πλειοτέρας ἢ τὸ πρόσθεν προσοχῆς.

— Ἀλλὰ τότε θὰ εἶνε πολὺ ἐνδιαφέρον δι' ἕνα ἰατρόν... δὲν ἔχει οὕτω; εἶπεν ἐρωτήσας ὁ Ὁράτιος.

— Πολὺ ἐνδιαφέρον δι' ἕνα ἰατρόν, ἐπανελάβην ὁ γέρον Ἰγνατίος, τονίζων τὰς λέξεις.

Ὁ Ὁράτιος ἐδέχθη εὐμενῶς τὸν ὑπαινιγμὸν, ὅστις περιείχετο εἰς τὰς λέξεις ταύτας, καὶ ὅστις ἦτο ἀκριτὰ σαφής:

— Ὑπάγετε!

Ἐξῆλθε τοῦ δωματίου διὰ τῆς εἰς τὴν αὐλὴν φερούσης θύρας καὶ ἐκεῖ ἀνέμεινε τὴν θελκτικὴν Ἀγγλίδαν.

Ἀπομεινὰς μόνος, ὁ Ἰγνατίος Βέτζελ, ἀφοῦ περιέφερε κατὰ πρῶτον περίφροντι βλέμμα περὶ αὐτοῦ, ἠνοιξε τὸ ἄνω μέρος τοῦ ἐνδύματος τῆς Χάριτος καὶ ἐπέθεσε τὴν δεξιάν του χεῖρα εἰς τὴν καρδίαν της. Λαθὼν δὲ διὰ τῆς ἄλλης χειρὸς χαλύβδινόν τι ἐργαλεῖον ἀπὸ τοῦ χειρουργικοῦ του σάκκου, τὸ ἐβύθισεν ἐντὸς τοῦ τραύματος, ἀνήγειρε συντετριμμένον τι καὶ πεπιεσμένον τεμάχιον ὅσπου τοῦ κρανίου καὶ ἀνέμενε τὸ ἀποτέλεσμα.

— Ἀ... α! ἀνεβόησεν, ἀνορθούμενος μετὰ φοικῶδους φαιδρότητος πρὸ τοῦ δυστυχχοῦς πλάσματος, ὅπερ κατέκειτο ἄψυχον ὑπὸ τὴν χεῖρά του. Ὁ Γάλλος εἶπεν ὅτι ἦσο νεκρά, μικροῦλά μου... α!; δὲν τὸ εἶπε;... Λοιπὸν!... ὁ Γάλλος εἶνε τσαρλατάνος!... ἀνεκραξεν. Ὁ Γάλλος εἶνε ἕνας γάδαρος!

Ἦγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνεκραξε πρὸς τὸ μαγειρεῖον:

— Μάξ!

Νέος ἡμικοιμισμένος Γερμανός, ἐγκλωσμένος ἀπὸ τοῦ πάγωνος μέχρι τῶν ποδῶν ὑπὸ χειρουργικῆς ποδεᾶς, ἀνήγειρε τὸ παραπέτασμα.

— Φέρετέ μου τὸν μαῦρον σάκκον, εἶπεν ὁ Ἰγνατίος Βέτζελ, τρίβων περιχαρῶς τὰς χεῖρας καὶ κινούμενος ὅλος ὡς βεβρεγμένος κύων.

— Ζήτω ὁ διάβολος! ἔκραξεν ὁ τρομερὸς γέρον, ἀγαπητῆ μου νεκρά Ἀγγλῆς! δὲν θὰ ἤθελον νὰ χάσω τὴν συνάντησίν μου αὐτὴν μετὰ σοῦ οὔτε δι' ὅλον τὸν χρυσὸν τοῦ κόσμου. Ἀχ! ἄχ! ἄχ!... παληάνθρωπε, τσαρλατάνε Γάλλε! Ἀπεκάλεσες τοῦτο θάνατον, α!;... Λοιπὸν, ἐγὼ ἀποκαλῶ τοῦτο ἀναστολήν τῆς ζωῆς, συνεπεῖα πείσεως τοῦ ἐγκεφάλου.

Ὁ Μάξ ἐφάνη κομίζων τὸν μέλανα χειρουργικὸν σάκκον.

Ὁ Ἰγνατίος Βέτζελ ἐξέλεξεν ἀπ' αὐτοῦ δύο τρομερὰ ἐργαλεῖα καινουργῆ καὶ ἀποστίλθοντα, καὶ τὰ ἔθλιψεν ἐπὶ τῆς καρδίας του.

— Ὡ τὰ μικρούλια μου, εἶπε τρυφερῶς, τὰ ἀγαπητά μου τὰ μικρούλια!... Ἐμπρός, εἰς τὸ ἔργον!

Ἐστράφη πρὸς τὸν βοηθὸν του.

— Ἐνθυμεῖσθε τὴν μάχην τοῦ Σολφερίνου, Μάξ, ὅπου οἱ Γάλλοι ἐτσάκισαν τόσον περίφημα τοὺς Αὐστριακούς... καὶ τὸν αὐστριακὸν ἐκείνον στρατιώτην, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκαμα μίαν ἐγχειρίσιν εἰς ἐν τραῦμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του;

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ βοηθοῦ, ἡμικεκλεισμένοι ἐκ τῆς ὑπνηλίας, διηνοίγησαν ὑπερμέτρως.

— Μάλιστα, τὸν ἐνθυμοῦμαι καλά, εἶπεν· ἐγὼ σὰς ἐκράτουν τὸ φῶς.

Ὁ ἰατρὸς ἐβάδισε πρὸς αὐτόν:

— Δὲν ζεῖνα εὐχαριστημένος ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐγχειρίσεως ἐκείνης τοῦ Σολφερίνου, εἶπεν· εἶχον ἀνάγκην νὰ δοκιμάσω μίαν ἀκόμη φορὰν. Ἡ πρώτη ἐκείνη ἐγχειρίσις ἔσωσε τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, εἶνε ἀληθές, ἀλλὰ δὲν ἔλειψε νὰ στείλῃ τὸ λογικόν του εἰς τὸν διάβολον. Θὰ ἔγινε κἀνὲν ἐλάττωμα εἰς τὴν ἐγχειρίσιν ἐκείνην ἢ ἴσως μᾶλλον θὰ ὑπῆρχεν ἀτέλειά τις εἰς τὸν ὀργανισμὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου. Τέλος πάντων!... παρατηρήσατε, ἀγαπητέ μου Μάξ, τὴν ἀγαπητὴν ταύτην νέαν, ἡ ὁποία εἶνε ἐπὶ τῆς κλίνης; ἰδοὺ ἡ περίπτωσις τοῦ Σολφερίνου. Θὰ κρατήσῃ καὶ σήμερον τὸ φῶς, καλὸ μου παιδί, στάσου αὐτοῦ καὶ κύτταζε μὲ ἀνοικτὰ τὰ μάτια σου. Τὴν φορὰν ταύτην ἐλπίζω μαζί με τὴν ζωὴν, νὰ σώσω καὶ τὸ λογικόν της.

Διηυθέτησε τὰ σήματα τῆς στολῆς του καὶ ἤρριψε τὴν ἐγχειρίσιν.

Καθ' ἣν στιγμὴν τὰ τρομερὰ ἐργαλεῖα του ἤγγιζον τὸ κρανίον τῆς Χάριτος, ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ φρουροῦ τῆς πλησιέστερας σκοπιᾶς, ἐκφωνοῦντος γερμανιστὶ τὸ σύνθημα δι' οὗ ἐπετρέπετο εἰς τὴν Μέρσην νὰ κάμῃ τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν Ἀγγλίαν.

— Ἀφήσατε νὰ διέλθῃ ἡ Ἀγγλῆς κυρία!...

Ἡ ἐγχειρίσις ἐξηκολούθει.

Ὁ φρουρὸς τῆς ἀμέσως προσεχοῦς σκοπιᾶς ἀνεκραξε μετ' ὀλίγον καὶ οὗτος:

— Ἀφήσατε νὰ διέλθῃ ἡ Ἀγγλῆς!...

Ἡ ἐγχειρίσις ἐπεραιώθη.

Ὁ Ἰγνατίος Βέτζελ ἠγειρε τὴν χεῖρα οἰοῦντι ὅπως ἐπιβάλλῃ σιωπὴν καὶ ἐπεκόλλησε τὸ οὖς του ἐπὶ τοῦ στόματος τῆς χειρουργουμένης.

Ἡ πρώτη τρομῶδης πνοὴ τῆς ἐπανερχομένης ζωῆς ἐπλανήθη ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς Χάριτος Βράδον καὶ ἐπληξε τὴν ἐρρυτιδωμένην παρεῖαν τοῦ γέροντος χειρουργοῦ.

— Ἀ... α!... ἀνεκραξεν οὗτος, ἀναπνέεις, καλὸ μου παιδί!... ζῆς!...

Ἐκεῖνος ὠμίλει ἀκόμη, ὅτε ὁ φρουρὸς τῆς ἐπὶ τῶν τελευταίων ἄκρων τῆς Πρῶσικῆς γραμμῆς ἐσχάτης σκοπιᾶς ἀνεκραξεν ἐπίσης τότε καὶ οὗτος, ἀλλὰ μόλις ἠκούσθη ἡ φωνὴ του ἐν τῇ καλύβῃ, ὡς ἐκ τῆς μεγίστης ἀποστάσεως:

— Ἀφήσατε νὰ διέλθῃ ἡ Ἀγγλῆς κυρία!...

Τέλος τοῦ προλόγου.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

## ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑΝ

Διήγημα

[ Τέλος ]

Γ'

Τέλος όμως η κατάσταση της έβελτιώθη, η δὲ πρώτη λέξις, ἦν ἠρθωσεν ἦτον, ἐὰν ὑπῆρχον εἰδήσεις περὶ τοῦ Φερδινάνδου.

Ἄλλ' οὐδεὶς τὸν εἶχεν ἐπανίδει.

Ὁ Γάστων μετὰ πολλῆς τέχνης καὶ ἀφελείας εἶπεν ἡμέραν τινά, ὅτι, καθὰ ἤκουσεν, ὁ Φερδινάνδος ἔμελλε νὰ συνάψῃ γάμον μετὰ πολυφέρου καὶ εὐηδοῦς κόρης· ἤλπιζεν ὅτι, διὰ τοιούτων τεχνασμάτων, θὰ κατώρθου νὰ ἐξαφανίσῃ τὴν εἰκόνα τοῦ Φερδινάνδου ἐκ τῆς καρδίας τῆς Ἰωάννας.

Ἀκαταμάχητος μελαγχολία εἶχε καταλάβει τὴν ταλαιπωρον κόρην, τὸ βλέμμα της ἐνεκρώθη, ἀπολέσταν τὴν προτέραν αὐτοῦ λάμψιν, αἱ παρειαὶ της ὠχρίασαν. Κατέρρεεν, οὕτως εἰπεῖν, τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ ἀνιάτου τραύματός της καθισταμένων ὁσημέραι πασιφανεστέρων ἐπὶ τοῦ προσώπου της.

Τέλος ἐξέφρασε τῇ μητρί της τὸν πόθον τοῦ νὰ ἀποσυρθῇ ἐν τινι μοναστηρίῳ, καθόσον ἡ ἐν τῷ κόσμῳ ζωὴ τῇ ἀνεμίμησκεν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τὴν ἐξαφνισθεῖσαν εὐτυχίαν της, ἡ δὲ ζηλοτυπία κατέτρωγε τὴν ἀλγούσαν καρδίαν της, ὅσαςκις ἔβλεπε διερχόμενον πρὸ τῶν παραθύρων της νεαρόν ζεῦγος ἐραστῶν, ἢ μνηστῆρων.

Παρὰ τὰς θερμὰς ἰκεσίας τῆς μητρός της, ὅπως ἐγκαταλείψῃ τὸ θλιβερόν ἐκείνο σχέδιόν της, ἐζήτηε ἐπιμόνως, ἵνα εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἀναγκαίαν δοκιμασίαν, ὅπως περιβληθῇ τὸ μοναχικὸν ἔνδυμα, ἀλλ' ὡς ἐκ τῆς ἐπαισθητῆς ἐξασθενήσεως τῶν πνευματικῶν αὐτῆς δυνάμεων, μὴ δυνάμενη ν' ἀνθέξῃ εἰς τὰς ταλαιπωρίας τῆς ἐπιπόνου ἐκείνης ζωῆς τῆς δοκιμίου ἠναγκάσθη νὰ ἀναβάλῃ ἐφ' ἐξάμηνον ἔτι τὸν ἀποχαιρετισμὸν της πρὸς πᾶν ἐγκόσμιον.

Δ'

Συγκατένευσεν εἰς τὸ νὰ τὴν ὀδηγήσωσιν ἐν Νικαίᾳ—ἐν τῷ θαλπερῷ ἐκείνῳ τόπῳ, ἔνθα ἀγνοεῖται τί ἐστὶ χειμῶν.— Ἠλπίζον νὰ τὴν ἀποσπάσωσι τῶν στυγνῶν σχεδίων της, δεικνύοντες αὐτῇ τὴν καλλιχαριν κτῆσιν ἐν ὄλῳ αὐτῆς τῷ μεγάλῳ καὶ τῷ θελγῆτρῳ. Πλὴν τὰ πάντα ὑπῆρξαν δι' αὐτὴν ἀνωφελῆ, ἀνούσια. Τὸ πᾶν, περίξ αὐτῆς, τῇ ἐφαίνετο ἄχαρι, θλιβερόν. Δὲν ἐσκέπτετο ἢ τὸν προδοθέντα ἔρωτά της καὶ τὸ ἐκ βάθρων καταρρεῦσαν κατ' ἀκολουθίαν χρυσοῦν ὀνειρόν της.

Πρωίαν τινά, διατριβούσα ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ξενοδοχείου, ἐν ᾧ διέμενον, ἐφυλλολόγει ἀσυνειδήτως, σχεδὸν εἰπεῖν, τὸ βιβλίον, ἐν ᾧ ἐγγράφονται τὰ ὀνόματα τῶν ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ οἰκούντων·

αἴφνης δὲ ὠχρίασασα ἔρρηξεν ἀσθενῆ κραυγὴν. Εἶχεν ἀναγνώσει ἐν αὐτῷ τὸ ὄνομα τοῦ λοχαγοῦ Μ...

Ἔσπευσε νὰ ζητήσῃ πάραυτα παρὰ τινος θαλαμηπόλου σχετικὰς πληροφορίας, ὅστις εἰς ἀπάντησιν τῇ εἶπεν, ὅτι πραγματικῶς ὁ κύριος οὗτος διέμενον ἐν τῷ αὐτῷ Ξενοδοχείῳ διαγών βίον ὅλως μονήρη.

— Πρέπει νὰ τὸν ἴδω, νὰ τῷ ὀμιλήσω, καὶ μάθω τέλος τὴν ἀλήθειαν, εἶπε τότε καθ' ἑαυτὴν ἡ Ἰωάννα. Μεθὸ παρεκάλεσε τὸν θεράποντα, ὅπως τὴν εἰδοποίησῃ ὁπόταν ὁ Φερδινάνδος θὰ εὐρίσκετο ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ.

Τὴν ἐπιούσαν τῷ ὄντι προσελθὼν παρ' αὐτῇ ὁ ὑπηρέτης, τῇ ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ λοχαγὸς εὐρίσκετο ἐν τῷ δωματίῳ του.

Τότε ἡ Ἰωάννα εἶπεν αὐτῷ :

— Λάβε τὴν καλοσύνην νὰ εἴπῃς αὐτῷ, χωρὶς νὰ με ὀνομάσῃς, ὅτι κυρία τις ἐπιθυμεῖ νὰ τῷ ὀμιλήσῃ πάραυτα περὶ τινος ὑποθέσεως λίαν ἐπειγούσης καὶ σπουδαίας.

Πυρέσσουσα δὲ τότε καὶ ἀσθμαίνουσα ἀνέμεινε ἐν τῇ κοινῇ αἰθούσῃ τοῦ Ξενοδοχείου ἔνθεν πᾶς ταξειδιώτης διερχόμενος οὐδὲν ἀφήνει ἐν αὐτῇ.

Ἠσθάνετο ἡ δυστυχὴς ὅτι, ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐκείνῃ, εἴμαρτο νὰ ἀποφασισθῇ ἡ εὐτυχία της, ἢ ἡ καταδική της ...

Τέλος βῆμα ἠκούσθη ἐν τῷ διαδρόμῳ, ἡ δὲ Ἰωάννα ἐκ προαισθήματος ἐνόησασα ὅτι ἦν τοῦ προσφιλοῦς αὐτῆς Φερδινάνδου, ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἵνα μὴ πέσῃ καὶ ἀνέμεινε.

Ἡ θύρα ἠνεώγη καὶ ἐπὶ τῇ θύρᾳ τοῦ τοσοῦτον ἀλλοιωθέντος μνηστῆρός της, φωνὴ ἀναρθρὸς ἐξῆλθε τῶν χειλέων της.

Τὸ πρόσωπόν του ἦν ὠχρόν καὶ λειπόσαρκον, τὸ δὲ εὐρὸν μέτωπόν του ηὐλάκου ἐπιμήκης οὐλή. Ἐπὶ πλέον, ὅποια φρίκη!... Ἡ χειρὶς τοῦ ἐπενδύτου του ἐκρέματο κάτω κενή, τοῦ βραχίονος κεκομμένου ὄντως ὀλοσχερῶς.

Ὁ δυστυχὴς νεανίας ἐξ ὀρμεμφύτου ἠθέλησε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ, ἀλλ' ἦν πλέον ἄργά, καθ' ὅσον ἡ Ἰωάννα εἶχεν ἤδη ριφθῆ εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Ἄ! ἐννοῶ ἤδη τὰ πάντα! ἀνέκραξε μὲ ὑγροὺς ὀφθαλμούς, παρατηροῦσα τὸν ἀτυχῆ ἠκρωτηριασμένον.

— Διατί λοιπόν, προσφιλῆς μου Ἰωάννα, ἐζήτησες νὰ με ἐπανίδης; Ποίαν ἀνάμνησιν θὰ διατηρήσῃς πλέον δι' ἐμέ;

— Τὴν ἀνάμνησιν ἐνὸς ἀνδρείου εὐπατρίδου ἐκπληρώσαντος ἐντίμως τὸ καθήκόν του!...

— Ἡ δόξα στοιχίζει πολὺ ἀκριβά, εἶπεν ὁ Φερδινάνδος· ἀλλὰ δὲν τὴν ἐπόθησα, ἢ δι' ἐσὲ καὶ μόνην. Καταρῶμαι τῆς σφαιρας, ἦτις φεισθεῖσα τῆς ζωῆς μου, μοὶ κατέστρεψε τὴν εὐτυχίαν μου...

— Πῶς λοιπόν ἡ καρδία σου δὲν μοὶ ἀνῆκει πλέον, ὡς ἄλλοτε;

— Ἄ! ὄχι! ὄχι! δὲν εἶμαι ἀξίος μιᾶς τοιαύτης ἐθελουσίας. Τὸ εἶδες, ἐπροτίμησα νὰ ἐκληρωθῶ ὡς ἐπίορκος, παρὰ...

— Καὶ ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ περισσώτερον παρὰ ποτέ!

\*\*

Τρία ἔτη κατόπιν ὁ Φερδινάνδος ἔλεγε μειδιῶν πρὸς ἐρυθροπάρειον καὶ εὐτραφῆ παιδίον, ὅπερ ἡ Ἰωάννα ἐκράτει ἐν ταῖς ἀγκάλας της :

— Ἀγκάλιασε, σὺ Λαλάκη μου, σφιγκτά, σφιγκτά, μὲ τὰ χεράκια σου, τὴν μαμά σου, ἀφοῦ ἐγὼ δὲν ἤμπορῶ.

[Κατὰ τὸ γαλλικόν].

ΔΕΘΝΙΔΑΣ ΚΑΝΒΛΟΠΟΥΛΟΣ.  
Τ Ε Λ Ο Σ

## ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΑΣ

ἀπὸ τοῦ φύλλου 319, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου δημοσιεύονται

## ΝΕΑ ΟΛΩΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Α. ΛΥΤΑΥΔ

## ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗ

τροποποιηθεῖσα συμφώνως τῇ Ἑλληνικῇ νομοθεσίᾳ ὑπὸ

Α. ΚΑΛΛΙΒΩΚΑ

ὄρηγητοῦ τῆς Ἰατροδικαστικῆς ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ.

Τόμος εἰς 8ον ἐκ σελ. 356, τιμώμενος δραχ. 8, ταχυδρομικῶς 8,50 καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσ. 8.

Α. ΚΑΛΛΙΒΩΚΑ

## ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΑ

Περὶ τῶν ἐξ αἵματος κηλίδων

μετὰ εἰκόνων.

Τόμος εἰς 8ον ἐκ σελ. 62, τιμώμενος δραχ. 2, ταχυδρομικῶς 2,30.

Εὐρίσκονται ἀμφότερα ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν.

## ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ ΑΝΤΙ ΜΙΑΣ ΔΡΑΧΜΗΣ

ΔΕΙΚΝΥΟΝ

τὰς ἡμέρας τοῦ μηνὸς καὶ τῆς ἐβδομάδος, τὸ Πάσχα καὶ τὰς ἄλλας ἀκινήτους ἑορτάς. Τοιοῦτον εἶνε τὸ ἡμερολόγιον τοῦ Σύμπαυτος. Ἰσχύει δι'

ἐκατὸν ἔτη!

εὐρίσκεται ἐν τῷ Γραφείῳ ἡμῶν.

Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

## ΠΟΙΗΜΑΤΑ

τὰ τοσοῦτον ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ τύπου ἐπαινεθέντα, καὶ ὑπὸ τοῦ ὄραίου καὶ ἡμετέρου φύλου ἀπλήστως ἀναγινωσκόμενα καὶ περιπαθῶς ἀδόμενα

## ΣΧΕΔΟΝ ΕΞΗΝΤΑΗΘΗΣΑΝ

Ἔσοι καὶ Ἔσοι δὲν τ' ἀνέγνωσαν. ἄς σπεύσωσιν ν' ἀποκτήσωσιν αὐτά.

ΟΛΙΓΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΜΕΝΟΥΝ ΕΤΙ

Κρίμα νὰ μὴ τὰχη κανεῖς! Γρήγορα θὰ μετανοιώσῃ.

Τὰ ὀλίγα αὐτὰ ἀντίτυπα εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται ἐν τῷ Γραφείῳ τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, ἀντὶ δραχ. 3 ἀδετα καὶ 4 χρυσόδετα.